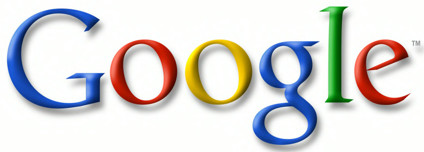

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07586871 5

CHRISTIAN WILSTER

DIGTNINGER

UDGIVNE I UDVALG VED

E. RØRDAM

KØBENHAVN
VILHELM PRIORS HOFBOGHANDEL
1903

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH).

INDHOLD

CHRISTIAN FREDERIK EMIL WILSTER er født i København den 27. September 1797; han var næstældste Søn af Højesteretsadvokat Carl Wilster, der 1799 i en Alder af kun 27 Aar forlod Danmark med en ung, smuk Englænderinde, som — tilligemed en større Pengesum — stod under hans Varetægt, og drog til Berlin. I Tyskland førte han et meget bevæget Liv under Navnet Baron von Essen, blev som mistænkt for Giftmord dømt til 15 Aars Fæstningsarrest og døde omsider 1837.*

I en Alder af ni Aar blev Chr. Wilster sat i det ansete »Schouboeske Institut«, og han vandt snart i høj Grad Bestyrerens Velvilje paa Grund af sine gode Evner og sin Flid. At ogsaa Wilster paa sin Side har sat Pris paa Schouboe, har man et Vidnesbyrd om i det kønne, følte Mindedigt ved dennes Død, 1829. Blandt hans Lærere maa iøvrigt nævnes N. F. S. Grundtvig, der i Aarene 1808—11 underviste i Historie ved Instituttet. Fra flere andre Sider haves Udtalelser om den store Indflydelse, Grundtvig havde paa sine Lærlinge, og der kan vel ikke være Tvivl om, at dette ogsaa har været Tilfældet overfor en saa opvakt Elev som Wilster, selv om det eneste Vidnesbyrd i denne Retning indskrænker sig til en

* Nær og Fjern, Nr. 275.

Tilegnelse foran i et Eksemplar af Wilsters Oversættelse af Iliaden (1836): »Til Digteren og Videnskabsmanden Pastor N. F. S. Grundtvig med fortrinlig Højagtelse fra hans fordums Discipel Chr. Wilster.« — I 1813 tog han Studentereksamen, Aaret efter anden Eksamen og allerede 1816 den juridiske Embedseksamen, alle med første Karakter.

1817 blev han ansat som Volontær i Rentekammeret, men da han nogen Tid efter ved Besættelsen af en Kopistplads blev tilsidesat for en dansk Jurist, følte han sig forurettet, søgte og fik sin Afsked som Volontær og købte sig samme Dag en hebraisk Grammatik i den Hensigt at ville studere Teologi, vist dog væsenligst af Interesse for den filologiske Side ved dette Studium; men rigtig Gang i Studiet blev der ikke endnu, da han 1818—19 maatte tage sig en Huslærerplads paa hos Grev C. C. S. Danneskjold-Samsøe († 1823); denne tilskyndede ham vel til at fortsætte det paabegyndte Studium, men hans Lærergerning, der meget interesserede ham, optog ham hans meste Tid. I disse Aar begynder han egenlig først at forsøge sig som Digter, og han lægger sig paa samme Tid med stor Iver efter de moderne Sprog. At han ikke tager Del i den Baggesen-Øhlenschlægerske Fejde, ligger antagelig i, at han i denne Tid var borte fra Byen som Huslærer hos Grev Danneskjold; der findes dog et Brev fra ham til hans Ven, N. C. L. Abrahams, der hørte til »Tylten«; det indeholder bl. a. et Digt, hvori han gør Nar af hele Fejden og »ler forskrækkeligt af hele Nutidens Uvæsen«*

I Aaret 1819 havde »Selskabet for de skønne Viden-

* Kr. Arentzen, Baggesen og Oehlenschläger. VIII, 378 ff.

skabers Forfremmelse« udsat en Præmie for en dansk Nationalsang; Wilster var mellem de 59 konkurrerende med sin »Sang for Danske«: Hvor Bølgen larmer højt fra Sø (eller rettere med dens fire sidste Vers; det første Vers er forfattet senere), men vandt ikke Prisen, der blev tilkendt »Digterinden« Juliane Marie Jessen for et meget svulstigt Digt: »Dannemark, Dannemark, hellige Lyd«.

Da Studenterforeningen blev stiftet i 1820, deltog Wilster med megen Interesse i det derved opstaaede Studenterliv; han var Medlem af det første Seniorat og oplæste i Studenterforeningen en Afhandling »Om Genifeberen«.

I Aarene 1821 og 1822 var han Hovmester hos en ung Hr. de Viollier (senere Ministerresident i Bern). Disse Aar var gunstigere for hans Eksamensarbejde, men da Akademiet i Sorø blev genoprettet, søgte og fik han i Juli 1822 en Plads som Adjunkt ved Sorø lærde Skole og Opdragelsesanstalt; i Oktober samme Aar underkastede han sig saa den teologiske Embedseksamen med første Karakter.

Som Lærer skal han have haft en ikke ringe Indflydelse paa sine Elever, om de end undrede sig over, at mens de andre Lærere ved Akademiet i deres Fritid var umaadelig flittige, »bestilte Wilster ikke andet end at læse Morskabsbøger«, som en Soraner sagde til Chr. Thaarup*. Den skønne Litteratur har været hans stadige Fritidssyssel, og dette sætter sin Frugt i hans første Digtsamling, »*Digtninger*« 1827; en Del af de heri forekommende Ting har været trykt tidligere. Af Indholdet kan mærkes Digtet »Eleonore Ulfeld« og hans »Sang for Danske«. Denne

* Genealogisk og biographisk Archiv, Nr. 1—8, S. 109.

Digtsamling blev anmeldt ganske velvilligt sammen med Chr. Winthers første Digte (1828) af Chr. Molbech, omend denne fandt, at »Hr. Winther var mere Digter end Hr. Wilster«. Samme Aar disputerede Wilster for Magistergraden med en (latinsk) Afhandling om det delphiske Orakel. Den fik en meget velvillig Bedømmelse i det filosofiske Fakultet, men blev fra anden Side gjort til Genstand for en ret skarp Kritik, som vistnok har været berettiget.

Aaret efter blev han udnævnt til Lektor i Græsk og Engelsk ved Akademiet, og hans Syslen med det første af disse Sprog har rejst ham et Mindesmærke, som vel nok vil staa længere end den største Del af hans øvrige Produktion. Trods alle mere eller mindre berettigede Anker, der i Tidens Løb kan have været rejste mod den, staar Wilsters Oversættelser af Homers Iliade og Odyssé som enestaaende Værker, der i lige høj Grad vidner om hans Fortrolighed med det græske og med det danske Sprog. De udkom i Aarene 1836 og 1837.

I den berømte Fejde mellem J. L. Heiberg og Øhlenschlægers Tilhængere tog han ivrig Del imod Heiberg; dels under eget Navn, dels under Mærket *Quis* skrev han flere Indlæg, hvoraf »Doubletbilleder til den nye Lanterna magica« er de mest kendte; bidende vittigt, omend nok temmelig personligt, angriber han heri Heiberg og hans Stilling til Øhlenschlæger og dennes Tilhængere; det er jo ikke til at undres paa, at de, der som Wilster havde faaet Øjet op for Poesien gennem Øhlenschlægers Digtning og var begejstrede over den Hyldest, Øhlenschlæger havde været Genstand for ved Digterkroningen i Lund, ikke kunde fatte Heibergs Ironi eller se, at der dog var *noget* berettiget i den, og

let maatte mene, at hans Optræden skyldtes personlige Motiver. Uden Tvivl er Wilster den af Heibergs Modstandere, der kommer heldigst fra Kampen. — Senere kom han i en skarp Pennefejde med Poul Møller; i en anonym Anmeldelse havde han fremsat en i Møllers Øjne noget nedsættende Kritik over Chr. Winthers »Nogle Digte« (1835); Poul Møller gjorde sig her bl. a. skyldig i den Ufinhed at skrive, som om Wilster havde skrevet under sit Navn, og rettede temmelig skarpe personlige Angreb paa ham — f. Eks. spottede han over Wilsters Svagelighed — og udtalte, at Kritiken havde sin Grund i Bitterhed over, at Molbech i sin ovennævnte Anmeldelse havde sat Winther som den betydeligste Digter af de to. Naar man nu læser, hvad der blev skrevet, kan man næppe andet end sympatisere med Wilster. Senere forsonedes for Resten de to Modstandere*.

I 1831 var Wilsters »Digtninger. Nye Samling« udkommet; det meste af Indholdet er Lejlighedsdigte, f. Eks. Mindedigtene over Schouboe og Rahbek, men her findes ogsaa det smukke »Dag og Aften« o. fl.

Fra Homer var Wilster gaaet over til den græske Tragedie og arbejdede paa at oversætte Euripides; i December 1839 havde han de seks første Tragedier færdige fra Trykken og havde endvidere liggende i Manuskript een helt færdig, een paa lidt nær færdig; han tilegnede sin Oversættelse til »Genføderen af den græske plastiske Kunst«, Thorvaldsen, »som et ringe Tegn paa den Taknemmelighed, han som dansk Mand skyldte den store Kunstner«.

Wilsters Helbred havde aldrig været stærkt, og i Forbindelse hermed havde han fra sine unge Dage

---

* Nic. Bøgh: Chr. Winther. II, 321—55.

jævnlig lidt under en Mangel paa Livsmod, der stundom helt kunde tage Magten fra ham. Fra omtrent Midten af Trediverne havde han med sig selv følt, at han havde Brystsyge og næppe kunde vente at leve længe, og Bekymringen for, hvorledes det saa skulde gaa hans Hustru og Børn, har utvivlsomt slidt paa hans i Forvejen ikke stærke Livstraad. I Foraaret 1839 havde han imidlertid ment at kunne spore en betydelig Bedring, men allerede i Forsommeren viste det sig, at det kun var Vindstille før Stormen; hans Mismod voksede med Dagene, og naar man ser den forbavsende Flid, han udfolder hele det øvrige Aar, kan man ikke tro andet, end at han har kastet sig over Arbejdet for at glemme Livet — eller Døden. I November Maaned begyndte hans sidste Sygdom: som sædvanlig ved Brystsyge kom der Tider, hvor han syntes, at Helbredet nu var bedre, men det var et falskt Haab. Den 11. Januar 1840 døde han og blev jordet paa Sorø Kirkegaard.

Øhlenschlæger skrev et Mindedigt over ham, hvori det hedder:

Du, som bevæged dig kæk og stærk i homeriske Velklang,
følte med Grækernes Helt, tolked for Dan hans Bedrift, —
ramte dig ogsaa den Pil, som traf Stridskæmpen ved Troja?
Nej, men Melpomene dig vied til tidlige Død.
— — — — —
Ak, i min Laurbærkrans jeg fletter en venlig Kærminde.
Danmark har mistet en Skjald! Skjalden har mistet en Ven.

Wilster efterlod sig Enke og tre Børn, en Søn og to Døtre, der nu alle er døde. Sønnen, Frederik, var Læge og døde ung; han havde en Søn, Christian, der døde som en meget lovende ung filologisk Kandidat.

* * *

At Molbech har Ret i sin ovenanførte Dom, at Christian Winther var mere Digter end Christian Wilster, vil ingen finde paa at bestride; men der er hos Wilster saa meget selvstændigt og friskt, saa mange følte Stemninger, at det kun er et skyldigt Æreminde, der søges rejst ham ved denne lille Udgave af hans Digte. I Hundredaaret for hans Fødsel udgav vel hans Datter Mariane Wilster en lille Samling »Udvalgte Digte«, men denne, der indeholder 29 Digte, er kun trykt i 50 Eksemplarer og er slet ikke kommen i Boghandelen, saa den vil ikke være kendt af ret mange.

ANMÆRKNINGER

De i den foreliggende Udgave af Wilster optagne Digte er alle trykte i hans tre Samlinger (1827, 1831 og 1840), med Undtagelse af Digtet »Til min Charlotte« (S. 72), der er skrevet foran i et Eksemplar af »Digtninger« 1831; dette Digt er første Gang trykt i M. Wilsters lille Udvalg. — Retskrivningen i Digtene er moderniseret noget, men ellers er Teksten Optryk af de oprindelige Udgaver; om foretagne Rettelser vil nedenstaaende Fortegnelse give Oplysning. (U. = Originaludgaven).

S. 31	L.	26.	at; *U.* ai.
- 38	-	19.	jeg er; *U.* jeg ei.
- 49	-	8.	nyfødt; *U.* nyfød.
- 54	-	26.	møjsomt; *U.* nøjsomt.
- 61	-	2.	I Verdens Larm og i; *U.* I Verdens og i.
- 66	-	11.	som under; *U.* saa under.
- 75	-	20.	hed; *U.* hedd'.
- 77	-	27.	drager; optaget fra Holst, Nytaarsgave 1836; *U.* drage
- —	-	29.	Grøften = Holst; *U.* Grøfter.
- 79	-	15.	Kjøbstad; optaget fra Holst, Nytaarsgave 1837; *U.* Kjøbsted.
- 81	-	9.	frelse = Holst; *U.* spare.
- —	-	25.	ifjor = Holst; *U.* engang.

Til Sanggudinden.

1817.

Hvi omtumles mine Tanker
Mellem længselsfulde Savn?
Sig, hvorfor mit Hjerte banker,
Nu jeg nævner blot dit Navn!
Nu jeg vil min Tak dig yde,
Vil du ikke mig forskyde.

Muligt, jeg dig ikke kjender,
Muligt jeg dig aldrig saa,
Muligt, at den Ild, som brænder
Dybt i Hjertets indre Vraa,
Ikke viste mig dit Billed
Lutret for mit Øje stillet.

Hvad du gav, det veed jeg ikke,
O men det var dog min Lyst; —
Fik maaske ej Skjaldeblikke,
Liflig Sang og Skjalderøst,
Men fik dog et følsomt Hjerte,
Som mig Livets Skjønhed lærte.

Denne Banken af mit Hjerte,
Denne Brænden i mit Blod,
Denne Fryd, som midt i Smerte
Bæver i hvert Ledemod,
Er det Glimt fra Kunstnerhimlen,
Eller hører jeg til Vrimlen?

Jag mig bort, og døv min Stemme,
Hvis jeg hæver den omsonst!
Gjøgleriet skal jeg glemme,
Er jeg ikke skabt til Kunst,
Glemme, hvad jeg stundom troede,
I mit Bryst en Musa boede.

O men fyld mit unge Hjerte
Med en Straale af din Ild!
Du, som tænder Livets Kjerte
Med dit rene Guddomssmil,
Lad mig i dit Tempel træde!
Staar jeg ude, maa jeg græde.

Lad mig som en tavs Tilbeder
Høre dine Sønners Sang,
Livets Himmelsaligheder
I den dybe Orgelklang!
Hvor de fromme Brødre knæle,
Lad mig fuld af Andagt dvæle!

Skærp mit Øje, styrk mit Øre
I din høje Tempelsal,
At jeg værdigen kan høre
Sangens søde Tonefald!
O naar du mit Bryst opfylder,
Henrykt jeg min Skaber hylder!

Sang til Thorvaldsen

ved Festen 1819.

Saa vidt som Kunstens skjønne Liv
Sit stolte Herredom udstrækker,
Saa vidt som Kunstens Tryllebliv
Om Skaberkraft Ideen vækker,
Vor Thorvaldsen! man nævner dig,
Og Danmarks Fryd er inderlig.

I Syden under Myrthens Gren
I Gruben kold og livløs hvilte
Den fine hvide Marmelsten;
Fra Norden Kunstneraanden ilte,
Og Skjønhedsaand af Stenen sprang,
Om Danmark Memnon-Støtten sang.

Europa studsed, aned ej
Hos Goten slig en Kraft at finde,
Men Kunsten gaar sin bedste Vej,
Naar Nord og Syd sig huldt forbinde,
Naar begges Aand kun vorder een,
Og Myrthen favner Bøgens Gren.

I Syd din Kraft udfolded sig,
I Marmorlandet var du hjemme,
Men Fødelandet vinked dig,
Du hørte fro dets Moderstemme,
Thi helligt er for Kunstens Aand
Bestandig hvert Naturens Baand.

Velkommen da, du Hædersmand!
Lyt venlig til vor Takkestemme!

Indaand Begejstring i det Land,
Hvor dog din Aand var altid hjemme!
O Danmarks Fryd er bedste Løn
For Danmarks dyrebare Søn!

Drengen med Blomsterkurven.

Kommer hid, I Piger søde!
Her er Blomster, kjøber dem,
Blaa og hvide, gule, røde,
Duftende og silkebløde
Titte de af Kurven frem.

Rosens Blad er eders Kinder,
Liljens eders Barm og Hals,
Eders Øjne er Kjærminder,
Eders Billeder I finder,
Piger! i min Kurv tilfals.

Se, de friske Roser smile,
Længes efter eders Bryst;
Lad dem saare, hvor de hvile,
Slige spæde Amors Pile
I jo trodse kan med Lyst.

Ser du denne bly Kjærminde,
Kjøb den til din Hjertensven!
Har du ingen, — en Veninde
Vil vist Blomsten vakker finde,
Nu saa giv da hende den!

Penge jeg forlanger ikke,
Gaa ej bort med saadan Il,
Skjænk mig et Par ømme Blikke,
At jeg Glædesrus kan drikke
Af din Purpurlæbes Smil!

Se, jeg Blomsten til dig kaster,
Pige! thi din Løn er sød.
Ud paa Marken fro jeg haster,
Smil imorgen, Blomsten kaster
Jeg da atter i dit Skjød!

Citharsang.

I kostbart Lin
Den Mø saa fin
Med Silketraad
Sin Elskers Daad
Ved Lampens Flammer
I ensomt Kammer
Skjønt virker ind.

Og naar han ud
Paa Ærens Bud
I Kampen maa
For hende gaa,
Om glade Dage
Hun har tilbage
Sit Mindelin.

Og naar han kommer
Som Sejersmand.

Fra blodig Strid,
Hun er saa blid,
Et Kys ham byder,
Og ømt ham pryder
Med virket Lin.

Men maa han dø,
Dør og hans Mø,
Og svøbes ind
I kostbart Lin,
Som selv hun virked, —
Ak, selv hun virked
Sit Jordelin.

Digtergraven.

Hvor Vinden kjølig lufter
Blandt Græs paa Gravens Sten,
Ligblomsten Vemod dufter
Af Skjaldens trætte Ben.

Det kolde Bryst heniler
Til Verdens Larm og Støj,
Veed ikke, hvem der hviler
I Gravens lille Høj.

Ej mer han synger Viser
Om Kjærlighedens Fryd;
Ej mer sin Gud han priser
Ved Harpens fromme Lyd.

Hvor er hans Melodier,
Nu han er i sit Hjem!
Nu Hjertets Sange tier,
Hvo mon nu synge dem!

De Elskende omvanke
Saa trofast Haand i Haand,
Hans Ord er deres Tanke,
Hans Sang er deres Aand.

Og Pigen Blomster sætter
Paa Skjaldens simple Grav,
Hun aldrig ham forgjætter,
Der hende Sange gav.

Paa Jord man tit ham glemte,
Fordi han glemte Jord,
Naar Harpens Streng han stemte.
Nu hos sin Gud han bor.

Han glemte Verdensvrimlen,
Naar i hans Bryst det klang,
Da var hans Aand i Himlen
At hente sig en Sang.

Paa Jord den var nedbøjet
Og kjendte ingen Fred,
Og kun med Graad i Øjet
Han sang om Kjærlighed.

O Pige! syng hans Sange,
Da er hans Hvile sød,
O syng dem mange Gange,
Da lever han, skjønt død;

Ja lever i dit Hjerte
Og deler ømt din Fryd
Og aander bort din Smerte
Ved Sangens fromme Lyd.

Fuglesang.

Vandringsmand, som ene
Gjennem Skoven gaar,
Mens fra Bøgens Grene
Fuglen Triller slaar.

Ak, mismodig vanker
Du med bange Fjed,
Har saa store Tanker,
Med saa liden Fred.

Stands! og laan et Øre
Til mit muntre Kvad!
Da faar du at høre,
Hvi jeg er saa glad.

Her, hvor Blade sprede
Rundtom Fred og Ro,
Bygged jeg min Rede,
Reden var for to.

Kornet hist i Enge
Lod Alfader gro,
Ej det varte længe,
Var vi fler end to.

Hist paa spæde Unger
Ligger nu min Hun,
Mens jeg kjærligt sjunger
I den stille Lund.

Og Alfader priser
Jeg saa mangen Gang,
Og min Tak ham viser
Ved en Andagtssang.

Han gav Fuglen Vinger,
Lod os Stemme faa,
Han os Føde bringer,
Os og vore smaa.

Menneske! du græder;
Se mod Himlens Blaa!
Derfra komme Glæder,
Dem kan du og faa.

Vil du Herren prise,
Vil du ligne mig,
Vejen skal jeg vise
Dig til Himmerig.

Vil du altid stræbe
Kjærligt efter Dyd,
Vil din fromme Læbe
Tolke Hjertets Fryd:

Da faar du og Vinger,
Faar og Fuglens Sind,
Og engang du svinger
Dig i Himlen ind!

Eleonore Ulfeld.

Tungt Kongedatrens Taare flød
Bag Fængslets skumle Mure,
Og Alder, Kulde, Sult og Nød
Skar Pandens dybe Fure.
Herr Corfits og hans Sønner gaa
I Verden om saa vide,
Og intet Frændeøje saa
Kong Christians Datter lide.

Og Tiden krøb med Sneglefjed,
Den løber ej for Klage.
Hun tænkte paa sin Herlighed
Og paa de svundne Dage.
Tit lod hun Lampen utændt staa,
Og grubled helst i Mørke,
Thi alt som Natten den faldt paa,
Vandt Tanken Lys og Styrke.

Ja Lampen tit udslukte hun,
Den harske Tran at spare;
Til Slutteren ved Morgenstund
Hun falbød den som Vare;
Og hendes List var ej omsonst,
Han Kjøbet ej forsmaa'de,
Saa fik hun til Baldyrekunst
En Naal og Silketraade.

Til Arbejd nu den hvilte Haand
Hun flittigt overlader,
Det styrked Kvindens høje Aand;
Hun tænkte paa sin Fader;

Naar fordum hun ved Arbejd sad,
Det husked hun saa nøje,
Da kyssed han sit Barn saa glad,
Da funkled' Heltens Øje.

Nu sad hun der med stille Sind,
Og Sorgen sig formilded,
Trak Naalen ud, trak Naalen ind,
Og sysled med et Billed;
Men da hun brød den sidste Traad,
Hun Øjet mildt oplader,
Og stirrer paa sin Fangedaad, —
Og ser sin elskte Fader,

Og kyssede den Fader god;
Fromt Tanken sig forvilded,
Som Fader hos sin Datter stod,
Som levede hans Billed.
Som havde Læben mangt et Ord
Til hendes Trøst at sige,
Som vendte Øjet sig fra Jord
Mod Gud i Himmerige.

En Sjælefryd var dette Syn;
Hvert Træk stod der saa nøje,
Den brede Pande, tykke Bryn,
Det stolte lyse Øje,
Og Hagekløft med Smilebaand
Saa sanddru var fremstillet,
Og det var hendes Datterhaand,
Som danned Christians Billed.

Med sene Skridt henrandt den Tid
Bag kolde skumle Mure;

Den tynde Lok saa sølverhvid
Svagt skjulte Pandens Fure.
Saa gik vel tre og tyve Aar,
Da aabnes hendes Fængsel,
Den gamle Fange atter staar
Som fri i Verdens Trængsel.

Forundret Øjet hun opslaar,
Slukt var dets fordums Flammer.
Saa langt som Væg fra Væggen staar,
I Fangeburets Kammer,
Saa langt kun hendes Syn kan naa,
Men gjennem Taagens Mørke
Klart Aanden i det fjerne saa
Sin Trøst og Mod og Styrke.

Fra Fængselsdør til Klostervraa
Den matte Fod hun vender,
Og Trøstens Ord at læse staa
I hvad hun selv bekjender:
„Min Husbond holdt jeg tro min Ed
I Nød og svar Elende,
Den Viv, hvis Sjæl er Kjærlighed,
Hun faar en salig Ende.“

Sang for Danske.

Hvor Bølgen larmer højt fra Sø
Om Danmarks gamle Rige,
Hvor Bøgen kranser Land og Ø,
Som Uskyld Slettens Pige,

Der er min elskte Fødestavn,
Der jubler jeg mit Danmarks Navn,
Thi der er godt at være!

I Danmark knejser intet Fjeld,
Ej gjemme stolte Bjerge
Det røde Guld til Ladheds Træl,
Ej Jern til vældigt Værge,
Men Guldet rigt paa Marken gror,
Og Jernets Kraft i Armen bor,
Uvæbnet har den Værge.

O straal fra Øjet uforsagt,
Du Præg af Nordens Stempel!
Et Ord, et Haandslag være Pagt,
Og Barmen Troskabs Tempel!
Ja Troskab! du est Danmarks Værn,
Du est et Skjold af hærdet Jern,
Du est vort Dannevirke!

O Dannebrog! vort Himmelflag!
Tilaand os Mod og Styrke!
Vift højt mod Sky i blodigt Slag,
Spred Lys i Kampens Mørke!
Fra oven har en Stemme talt,
Du ned til os fra Himlen faldt
Og skal til Himlen hæves!

Og ret som i dit Purpurflag
Det hvide Kors staar tegnet,
At tyde christent Sindelag,
Af Kjærlighed omhegnet,
Saa styrke Retsind Krigens Aand
Og knytte Fredens Broderbaand
Og skjærme Land og Konge!

Studentervise.

De første Prygl, vi i Skolen fik,
Det var for *verbum amare.*
Lad os ej glemme vor Grammatik!
Selv Rektor bød os at tage vare
For Fejl i det lette *verbum amare,*
Amare.

Enhver, som er nu iblandt os her,
Ej glemmer *verbum amare;*
Enhver af os har sin Pige kjær,
Bort, kolde Bryst! af vor varme Klynge,
Ifald du ej kan af Hjertet synge:
Amo.

Med Pigen har vi den skjønne Skik,
At repetere *amare*
Og drukne Sorgen i hendes Blik;
Til Døden elske vi ømt vor Pige,
Da kan vi i Døden jublende sige:
Amavi.

Selv naar vort Øje paa sprænglærd Blad
Ser ej et Ord om *amare,*
En Aand dog smiler til os saa glad;
Og vil I vide, hvi Bog vi lukke,
Da maa med Supinum Hjertet sukke:
Amatum.

Vor Lektie fra vore Drengeaar,
Det gamle *verbum amare,*
Saa dybt i Hjerte og Hjerne staar,

At vi skal juble i hele Livet,
In infinitum Infinitivet
Amare.

Rimbrev fra Sorø.

Du spørger, hvorfor Vers og sligt
Jeg nu har lagt paa Hylden;
O, naar man holder op med Digt,
Er sagtens Prosa Skylden;
Naar Poges Ryg er Snekkeskal,
Og Plektret Birkeferle,
Saa bliver i Poeters Tal
Man aldrig nogen Perle.

Vers skriver hver Latinerknøs,
Som knap har set Pedellen;
Vers drømmer hver halvvoxen Tøs,
Hver Doris og hver Ellen;
Fra Skagerak til Eiderstrøm,
Fra Kjøbenhavn til Ribe
Hveranden i poetisk Drøm
Guldharpens Streng kan knibe.

Men Poesi ej trives her,
Skjønt Egnen venligt smiler.
Hvad Gavn, at under skjønne Træer
Hist Kildens Vand heniler?
Her en Krabat ved Bukkespring
Itu sin Trøje river,
Og klager over Ingenting,
Og styrrer mig, som skriver.

En Grammatik, en Læsebog,
Udgaver af Auctores,
Hvorved en dum bli'r lige klog,
Og ej den kloge mores,
Og andet, nogenlunde lærd,
Med Noter vel udspækket,
Det kunde jeg vel skrive her,
Men mange Spor mig skrækked.

Mig synes Verden er for fuld
Af Noter og Citater;
Jeg veed, at alt er ikke Guld,
Der glimrer som Dukater.
Mig synes, at alt længe nok,
Og stort er ikke vundet,
Minerva paa sin Skotterok
De gamle Blaar har spundet.

Og sæt, det nu til Stykket kom,
Sæt, Aaren ikke svigted,
Hvad skulde jeg da digte om?
Vor Jord er saa fordigtet.
Der er ej Blad, ej Blomst, ej Siv,
Hvorved der er jo daanet;
Ej Barnet selv i Moders Liv
Er af Poeter skaanet.

Det eneste, som skrives kan,
Det er maaske Satire,
Men det var Synd, om ærlig Mand
Blev saaret ved min Lire;
Og den, som rammes af en Pil,
Ham kan det let indfalde,
At et uskyldigt, skjæmtsomt Smil
Sit Sæde har i Galde.

Jeg veed, jeg rørte ved en Byld,
Og Folk i Harnisk bragte,
Ifald nu, for Exempels Skyld
Jeg om Naturret sagde,
At den er kun Paafuglefjær,
Af *Corpus juris* plukte,
Hvoraf et Ris nu lavet er,
Studenter med at tugte.

Og hvad er vel Filosofi,
Naar vi den gaa paa Klingen?
Er vi Maskiner eller fri,
Se, det beviser ingen,
Og mangen, som ved sindrig Bog
Har vundet Hæderspalmer,
Vi se tilsidst i ensom Krog
At læse fromme Psalmer.

Og finder han, som sværmed om
I Tankens Regioner,
Og søgte Sandheds Helligdom
I alle Aandens Zoner,
At Ankret paa det vilde Hav
Alene Tro kan være,
Saa takker jeg den Gud, der gav
En Sandheds, Trøstens Lære.

Men naar en gudsforgaaen Svend,
Hvem Vellyst tændte Fakkel,
Og Svir og Dobbel tæred hen
Til aand- og marvløs Stakkel,
Naar han med Tale, kunstlet sød,
Nu folder frække Hænder,
Og Øjet, Bryndes matte Glød,
Af hyklet Taare brænder;

Og Skarer ved hans Gjøglerord
Ned for Profeten falde,
Som den, der ene ser og tror,
Hvad frelse kan os alle,
Saa gyser Hjerte og Forstand
Paa orthodoxes Vegne,
Saa takker jeg min Gud, at man
Mig ej blandt dem kan regne.

O Verden har saa mangen Bag,
Som os til Ris indbyder;
Skjønt Lysten vinker os til Slag,
Fornuften helst man lyder;
Hun har til Følgesvend en Dværg,
Som man Erfaring kalder,
Han raaber: rør ej ved et Bjerg,
Som over dig nedfalder!

Og naar mod Stemmen man er døv,
Saa kaldes man en Fjante,
Men lystrer man, saa er man sløv,
En tør og vissen Plante.
O skriver man en Elegi,
Saa er man strax en Engel,
Men bruger man lidt Kryderi,
Saa kaldes man en Bengel.

Ved Maanskinsvers til Harpespil
Man let kan blive vandet,
Og naar man Daarer tugte vil,
Saa bliver man forbandet,
Da det nu er en egen Sag,
To sure Æbler bide,
Saa vil jeg fra Poeters Lag
Mig liste bort i Tide.

Ludvig Holberg.

Før var der knap skreven paa Dansk en Bog,
Som ret kunde Hjerterne hue,
Kun Eventyr, brugbart i Kakkelovnskrog,
Kun Vise til Spinderskens Stue.

Hver Mand, som med Kløgt gik i Lærdom til Bund,
Latin paa Papiret kun malte,
Med Fruerne Fransk, og Tysk med sin Hund,
Og Dansk med sin Tjener han talte.

Da sejled et Skib fra Bergens Fjord,
En kostelig ladet Snekke;
Thi Ludvig Holberg var der ombord,
Han stirred saa vide fra Dække.

Og Øjet opdager ved Øresunds Kyst
De Taarne, som knejse mod Himmel,
Da banker hans Hjerte af heftig Lyst
At skue Axelstads Vrimmel.

Og snildt han ser paa det brogede Spil,
Smil funkler i Øjnenes Lue:
Nu! der skal en dygtig Lugekniv til,
Det Ukrudt i Væxten at kue.

Von Thybo knejser jo strunk som et Siv,
Hvad om han sig bøjede noget!
Magistren om Pavens Skjæg ypper Kiv
Og er baade skimlet og kroget.

Sieur Herman pudser paa Folk og Land,
Hvad om han polered sin Kande,
Og hvad om Hans Frandsen fik hjemme Forstand
Og skaante de fremmede Lande!

Og Holberg sin mandige Røst oplod
Om Daarernes Lader og Fagter,
Saa levende som de gik og stod
Med Ansigt, med Tale og Dragter.

Som rensende Stormvind hans Tale klang,
Til Solskin i kommende Dage:
Indsmuglede Noder som Græshopper sprang
Den Vej, de var komne, tilbage.

Vel føres fra fremmede Lande herhid
Ret meget, hvorved vi oplives,
Men Latter, saa sund som ved Holbergs Vid,
Kan ikke med Posten forskrives.

Han lærte de Danske, at Dansken er fød
At tale med Fædrenes Tunge,
Thi hjemmebrygt var jo den herlige Mjød,
Som styrkede Hjerte og Lunge.

Og Tanken nu fløj fra sit taagede Skjul,
Behøved om Ord ej at lede,
Ret som naar til Sang opvaagner en Fugl,
Naar Morgensol hilser dens Rede.

Saa længe som derfor med Liv og med Aand
Den Danske kan synge i Lunden;
Saa længe som ikke hans Smilebaand
Af Moden i Knude er bunden;

Saa længe en Draabe gammeldags Blod
Kan Vej gjennem Aarerne finde;
Saa længe som Bøgen ved Sorø slaar Rod,
Skal leve vor Holbergs Minde.

Rose og Kjærminde.

Skjønt knap man være kan bekjendt,
At nævne eders gamle Navne,
Der er for mangen Recensent,
Hvad døde Kroppe er for Ravne,
Saa vil jeg dog, mens denne Røst
Kan tale mer end Skolegloser,
Besynge ret af Hjertens Lyst
Ej blot Kjærminder, men og Roser.

Ak, tidlig Rosen fra mig veg,
Dens Smil ej i min Morgen lued;
Ak, Barnet fandt sin Kind saa bleg,
Da første Gang i Spejl det skued;
Og i min simple Urtegaard,
Der ikke just mod Solen vender,
Ej Glædens Blomst nu Rødder slaar,
Den trives ej for mine Hænder.

Knap saa jeg Roser, før de svandt,
Hvor jeg end gik i Livets Have,
Men altid Engle dog jeg fandt,
Som vinked Trøst fra kjære Grave;
I visnet Roses tabte Spor
Maa en Kjærminde jo fremspire,
Er Hjertets Bund ej stenet Jord,
Saa maa dog denne Blomst det sire.

Jeg blues ikke ved dit Navn,
Miskjendte Blomst, du blaa Kjærminde!
Vær mig en Trøst i mine Savn,
Der voxte, alt som Dage svinde;
O fredes her i stille Læ,
Og trives i den brede Skygge
Af Skolemest'rens Birketræ,
Hvis Kviste Kundskabs Grundvold bygge!

Ja pynt lidt i min Urtegaard!
Vel har din Dragt ej stolte Farver,
Men trofast du trods Rosen staar;
Du er lig den, der lidet arver;
For ham er Faders Gods en Skat,
Der følger ham igjennem Livet,
Og minder ham ved Dag og Nat
Om hvem der har ham Skatten givet.

O vær et Løsen for min Sang,
Om ej min Harpe rent forstummer,
Og Tiden kvæler Hjertets Trang,
At tolke Livets Lyst og Kummer;
Ja staa i Spidsen for mit Kvad,
Om end du paa Parnas opluges;
Hvad vraget bli'r i Hovedstad,
Kan tit af fattig Husmand bruges.

Ja vær en Musa for min Sang!
Og du, min Sang! vær du Kjærminde!
Og følges kjønt paa vante Gang!
I veed jo Vejen nok at finde.
Til mine elskte Venner hen
Med kjærlig Hilsen skal I drage,
Og ønske dem mer Fryd end den,
Der dulmer dette Hjertes Klage.

De gamle Melodier.

De kjære gamle Melodier,
De stemme Sjælen from og blid,
Saa hver en Nutids Klage tier
Ved Toner fra den svundne Tid.

De lød saa kjærligt ved min Vugge,
Som Moderrøsten nynne kan;
De skræmmed Taarer bort og Sukke,
Før Barn paa Sorger fik Forstand.

Dem sang jeg, da i Barnekjole
Jeg om i Skov og Enge sprang,
Før man mig gav Attest i Skole,
At jeg var altfor hæs til Sang.

De toned rask i Venners Klynge
Med Munterhed og Aand og Liv,
Saa jeg fik Mod til med at synge,
Skjønt jeg var ej i Takten stiv.

Dem hørte jeg i hine Dage,
Dem hører stundom jeg endnu,
Men, hulde! da maa vel jeg klage,
Thi den, som synger, er ej du.

Det klang, saa Hjertet maatte banke,
Dybt grebet af en himmelsk Røst;
Det klang, saa hvert et Ord, hver Tanke
Til Sang sig danned i mit Bryst.

Min Læbe tav undselig, bange,
Men som en Fugl var Aanden fri,

Og kvidred henrykt nye Sange,
Men kun til gammel Melodi.

Tit spille de nu for mit Øre; —
O ret som Børn til Dans og Fryd,
Saa Minderne, som Tonen høre,
Sig flokke ved bekjendte Lyd.

Paa Hjertets Dør de glade banke,
Og hilse fra en svunden Tid,
Og bede ømt, at al min Tanke,
Som de, maa være from og blid.

O kjære gamle Melodier!
O toner for mig mangen Gang!
I aabne Læben, naar den tier,
I kalde Tanken frem til Sang.

O I, som røre, som oplive!
O toner ofte paa min Sti!
Da skal jeg nye Sange skrive,
Men dog til gammel Melodi!

Himlens Gaver.

En Hest at trække Ploven
Kan du paa Marked faa,
Men Nattergal til Skoven,
Kom flyvende fra oven,
Som Himmelbud at slaa.

Af Folianter tvinger
Ved Flid du Kundskab frem,
Men Tanke, som har Vinger,
Ej ud af Bogen springer,
Men kun fra Lysets Hjem.

Paa Jorden Vælde brammer
Og rig saa mangen blev,
Men Guld i Hjertekammer
Ej dødelig annammer
Ved jordisk Gavebrev.

En Kone, til at lave
Lidt Mad, er nem at faa,
Men ej i Kjøkkenhave
Staar Himlens Blomstergave
Med Purpurkronen paa.

Du grubler og du søger
Om Held paa Livets Vej;
Du græder og du spøger,
Du gransker dybt i Bøger,
Men Lykken er der ej.

Din Sjæl som Efteraaret
Laa koldt i Taagers Nat;
Et Glimt — da er du kaaret,
Da har en Engel baaret
Til dig sin bedste Skat.

Nys var dig Verden øde,
Og Tvivlen var saa stærk,
Da smiler dig imøde
Den elskede, den søde, —
Det er ej Jordens Værk.

Hvad Jordens er, af Jorden
Fremspirer rigt til Gavn,
I Syden, som i Norden,
Og det i stadig Orden,
At lindre Støvets Savn.

Den giver Træ til Ploven
Og Hest at trække den,
Men Fuglen kom fra oven,
At synge dig i Skoven
En Sang om Himmelen.

Hvad Himlens er, sig svinger
Uventet til dig ned,
Ej Fliden det fremtvinger,
En Engel dig det bringer,
Naar selv du mindst det veed.

Hvad Jordens er, kan ene
Fremstaa af Jordens Skjød;
Som Frugt af Træets Grene,
Som Mos paa haarde Stene
Er Jordens Gave fød.

Men Gaven fra det høje
Som Fugl til Skov sig svang,
Som Smil fra Pigens Øje,
Som Tanker, der sig føje
I Skjaldebryst til Sang.

Dit Held, din Glæde tager
Du rundt paa Jordens Kreds,
Et Neg som Løn fra Ager,
Til Husraad imod Klager,
Og er ret vel tilfreds.

Men Himmelgaven svinger,
Som Lyn fra Sky sig ned;
En Herrens Engel bringer
Din Tanke lette Vinger,
Dit Hjerte Kjærlighed.

Nattergalen.

Fra fjerne Syd
Med Foraarsvind jeg kommer,
Jeg bringer Fryd,
Naar Svalen bringer Sommer.
I Aftenstund,
Naar Blomster Duft udbrede,
I Bøgelund
Jeg synger fra min Rede.

Du fromme Sjæl!
Er Sorgerne for tunge,
Kom da ved Kvæld,
Da skal jeg bort dem sjunge.
Om Kjærlighed,
Den søde Fryd og Smerte,
Jeg meget veed,
Jeg sige kan dit Hjerte.

Jeg er ej smuk,
Men vel det kunde være,
For dine Suk
Jeg kunde Trøst dig lære.

Fra Bøgens Skjul
Det kunde vel sig føje,
At liden Fugl
Dig bragte Graad i Øje.

Luk ej for Sang,
O Menneske, dit Øre,
Da mangen Gang
Jeg skal dit Hjerte røre;
O naar med Lyst
Du mærker paa min Stemme,
Ej skal dit Bryst
Da Kjærligheden glemme.

Brudevers.

Pebersvend nyder et maadeligt Held,
Har jo alene saa travlt med sig selv,
Savner bestandig, veed selv ikke hvad,
Er ej bedrøvet og er ikke glad.

Om han saa sanked en Pose sig fuld
Af Diamanter og rødeste Guld,
Fattig paa Vejen med Posen han drev,
Daglig af Griller den tungere blev.

Om han ved Granskning ved Dag og ved Nat
Samled al Kløgtens og Visdommens Skat,
Blev han paa Livets Betydning ej klog,
Den fløj ej langt, som sad lænket til Bog.

Enkelt ej Manden sin Virken forstod,
Fandt maaske Jorden ret yndig og god,

Ak, men saa taagefuld saa den dog ud,
Enkelt kan Hjertet ej prise sin Gud.

Hjertet er Mandens gedigneste Guld,
Det skal han skjænke en Kvinde saa huld,
Kjærligt hun fletter af Roser de Baand,
Hvorved mod Himlen skål drages hans Aand.

Halv kommer Fryd til den ensomme ind;
Spejler sig tifold i Kjærligheds Sind,
Lyser af Øje, af Smil og af Ord,
Levner i Hjertet de dybeste Spor.

Sort flyver Sorg til den enlige ned,
Harme og Vrantenhed følge dens Fjed;
Kjærlighed styrker mod Kummer din Arm,
Taaren er blid ved den elskedes Barm.

Byg da din Hytte ved Kjærligheds Træ!
Lykken skal blomstre i venligste Læ,
Fuglen foruden om Glæde skal slaa,
Hvor man forinden dens Sang vil forstaa.

Til Aftenstjernen.

Aftenlys i Engles høje Bolig!
Hvorfor stirrer du saa vist paa mig?
Hvorfor blinker du til mig fortrolig?
Stjernesprog! kan Aanden fatte dig!

Lyser du for Glæden, at den finder
Til mit Bryst den Vej, den før ej kom?

Er det svundne Aftners søde Minder
Eller denne Stund, du taler om?

Ser du nu maaske et Pigeøje,
Blidt og venligt som dit klare Skin!
Møder du et Blik, som mod det høje
Vender sig med fromt og kjærligt Sind!

Gjætter du maaske den Huldes Tanke,
Ved at spejle dig i hendes Blik!
Gjætter, hvorfor Hjertet maatte banke,
Da dit Lys henover Himlen gik!

Hører du maaske et Suk hensvæve
Længselsfuldt i stille Aftenvind,
Eller ser du Taareperler bæve,
Vemodsdug paa hendes Rosenkind!

Er det derfor, at du skjønne Stjerne
Blinker saa fortrolig til mig ned?
Er dit Glimt en Hilsen fra det fjerne,
Himmelbudskab fra min Kjærlighed!

O saa bære du paa Lysets Vinge
Mine Tanker over Eng og Lund!
Og dit Smil dem skal til hende bringe,
Naar hun møder dig i Aftenstund.

Ja paa Himmelvejen skal de drage
Til den elskeliges Hjerte hen,
Og ved Stjernelys hun skal modtage
Kjærlig Hilsen fra sin Hjertensven.

Fuglen og Forpagteren.

Fuglen.

Hvad vil saa aarle du i Lund?
Er det min Sang i Morgenstund,
Hvorad saa glad du smiler?
Saa muntert toner den fra Gren,
Men ikke for den haarde Sten,
Som under Træet hviler.

Forpagteren.

Ja syng du kun, mens det er Tid;
Tro ej, jeg kommen er herhid
At høre dine Klukke.
De gjør ej Verden mindste Gavn,
Nej, jeg skal se, hvormange Favn
Jeg af dit Træ kan hugge.

Fuglen.

O blev end Træet tifold tykt,
Som var for alle Fugle trygt,
Og aldrig bar en Rede,
Og tænk dig saa en Skov saa død,
Der ej af mindste Sang gjenlød,
Sig: kunde den dig glæde?

Forpagteren.

Om nu saa var, hvad skaded det?
Saa var jeg fri for Garn og Net
Om Kirsebær at sætte.

I stjæle mine søde Bær,
Krabater! jo jeg kjender jer,
Jo I ere mig de rette.

Der to Slags Dyr paa Jorden gaa,
Poeter og I Knegte smaa,
Jer vil jeg aldrig skaane.
I gjør kun Pigebørn konfus,
Saa de gjør ikke Gavn i Hus,
Men gaa og glo paa Maane.

Fuglen.

Fæld kun mit Træ, og kog din Mad,
Og varm din Ovn, og vær saa glad,
Som du kan være hjemme;
Der er dog vel en anden Skov,
Hvor liden Fugl kan have Lov
At hæve frit sin Stemme.

Afsted! jeg er jo husvild her,
Hvor Træet ikkun Brænde er,
Som man i Favne maaler.
Afsted! jeg synger kun med Lyst,
Hvor Hjertet banker ved min Røst,
Og Fryd i Øjet straaler.

Tiden.

O kast dit Øje hid og did,
Lad Mindet med det følge,
Saa skal du se, hvor vild og strid
Henruller Tidens Bølge;

Saa skal du se, hvor underfuld
Alting i Verden skifter,
Og at det var kun ægte Guld,
Som ej fik Skaar og Rifter.

Den Ven, du saa i svundne Aar
Med Legetøj paa Skammel,
Han haver snart et sølvgraat Haar,
Snart er som du han gammel.
Hvad var det Vederlag, han fik
For Fryd ved Legetøjet?
Som Rosen bort fra Kinden gik,
Kom Taarer ham i Øjet.

Ja op og ned, og ned og op
Gaar Tidens Flod og Ebbe;
Nu knejser Træ med bladfuld Top,
Som før du øjned neppe.
Men Træ, som Barnet led saa vel,
Det gror nu kun i Minde;
Det gamle søger fromt din Sjæl,
Kan kun det nye finde.

O kast dit Blik hvorhen du vil,
Til stort og smaat paa Kloden,
Saa skal du se et sælsomt Spil
Af Tiden og af Moden;
Og har du ej at smile glemt,
Vil Spillet tit dig hue,
Men er dit Sind til Alvor stemt,
Da vil du ofte grue.

Det gamle styrter Tiden om,
Og bygger nye Huse;

Hvor Kanden før stod ganske tom,
Der staar nu fulde Kruse;
Ja op og ned, og ned og op,
Gaar Tidens Flod og Ebbe,
En bjerger baade Dunk og Prop,
En anden Proppen neppe.

Fra Vesterport til Knippelsbro,
I stor og lille Gade,
Der er ej Hus og Gaard, som jo
Forandret har Façade;
Ja for ej altfor langt at gaa,
Saa var jo Østergade
Et Stræde før som Aabenraa,
Nu er den Promenade.

Ja nu er Gaden højt paa Straa,
Saa længe som det varer;
Thi hele Byen, store, smaa,
Nu derigjennem farer;
Ja Glutter selv med Bluser paa,
De vil paa Østergade,
De kan ej ret Tournure faa
Paa anden Promenade.

Mod Tiden er jo alt i Kamp,
Jeg haaber, for det gode;
Men naar selv Vind og Røg og Damp
Kan komme højt i Mode,
Saa skal man paa den vide Jord
Ej mindste Ting forsværge,
Selv om en Dværg blev kæmpestor,
Og Kæmperne blev Dværge.

Ja Tiden har en fiffig Haand,
Sit Gjøgleværk den driver;
Den farver op de gamle Baand,
Og dem for ny udgiver; —
Men den har og en grusom Haand,
Der har sin Glæde fundet
I strengt at løse op de Baand,
Som selv den haver bundet.

Ak! Tiden har sit eget Sind,
Den skifter Fryd med Sorgen;
Idag er Smil paa Rosenkind,
Og Taarestrøm imorgen;
Idag paa Træet Frugten staar,
Imorgen visne Grene,
Idag med Glutten Moder gaar,
Imorgen staar hun ene.

Du tror, du ejer hvad du fandt,
Du fryder dig ved noget;
Men Tiden driver ind sit Pant,
Den er sin egen Foged;
Den bryder ind med Larm og Støj
Og levner knap en Vugge,
Hvor Haabet med sit Legetøj
Kan dulme Hjertets Sukke.

Ja ned og op, og op og ned
Gaar Tidens falske Bølge;
Snart risler den saa blidt i Fred,
Snart har den Storm i Følge;
Snart kaster den i Land en Skat,
Som laa paa Bund af Havet,
Snart har den i en evig Nat
Dit Livsens Skib begravet.

O Tiden lurer lumsk paa os,
Dens Glæde er at røve,
Men hvad der byder Tiden Trods,
Er Guld, som staar sin Prøve;
Ej Guld, hvorfor du kjøbe kan,
Hvad Jord og Hav frembringer,
Men Guld, hvorfor til Himlens Land
Du dig kan kjøbe Vinger.

Da du som Barn i Vugge laa
Og fromt i Drømme smilte,
En Engel drog fra Himlens Blaa
Og ned til Glutten ilte,
Og gjemte varligen det Guld
I Barnets Hjertekammer,
Som lutredes fra Støv og Muld
I Kjærlighedens Flammer.

O vogt med hellig Sans det Guld,
Dig Englen haver givet;
O bortbyt ej for jordisk Muld
Det Pant paa Himmellivet!
Og brister saa det Støvets Baand,
Som dig til Tiden binder,
Med Englens Skat din glade Aand
Til Englen Vejen finder.

Som Ørn med stærke Vingeslag
Henflagrer over Havet
Og ænser ej de sjunkne Vrag,
Som Bølgen har begravet,
Saa skal du kjækt mod Himlens Blaa
Til Faderen dig hæve: —
Hvad Tidens er, det maa forgaa,
Hvad Livets er, maa leve!

Den forladte Pige.

Saa fredeligt funkler i Fuldmaanens Skin
Dugperler paa bladfulde Grene,
Men Taarene brænde paa Pigelils Kind;
I Lunden hun vandrer saa ene.

O Pige! du knuste en Blomst med din Fod,
Og ellers er Blomster din Glæde. —
Ak! neppe jeg saa, hvor jeg gik, hvor jeg stod,
Nu vakler hvert Fjed, jeg vil træde.

Hør Fuglene synge saa lifligt i Lund,
Kan ej deres Toner dig røre? —
Ak! fordum jeg hørte en Sang af hans Mund,
Den toner mig stedse for Øre.

Sig, rev han sig bort fra dit kjærlige Bryst?
Er derfor sørgmodig din Stemme? —
O, var han hendraget til fjerneste Kyst,
Maaske var hans Tanke herhjemme.

Hvi svæver dit Blik over Land, over Sø?
Hvad er det, dit Øje forfølger? —
Hans Hjerte er draget fra Kjærligheds Ø,
Og rejst over iskolde Bølger.

Men kan da dit Blik i den skyfulde Nat
En trøstende Stjerne ej finde? —
Ak! Øjet af Taarer er blændet og mat,
Snart haver det grædt sig til blinde.

Der er ikke Nat saa lang, som tilsidst
Jo svinder for Morgenens Røde. —

Ja Dag vil frembryde, det veed jeg forvist,
Naar Hjertet ej længer kan bløde.

Der er ikke Vinter saa kold og saa stiv,
At Varme med Vaaren jo kommer. —
Ak! Vinter er nu mig paa Jorden mit Liv,
Hos Gud er den evige Sommer.

Erindring.

Jeg er en frejdig Vandringsmand,
Jeg glemmer aldrig sidste Sommer;
Let Foden gik i Vejens Sand,
Den hulde venter jo, jeg kommer.
O Tanke glad gjør Foden let,
Paa Vej til dig den bli'r ej træt.

Et Smil mig vented jo som Løn,
Og Vinger fik nu Vandringsstaven.
O hvor dog Aftenen var skjøn!
Med hende vandred jeg i Haven.
„Du gaar for meget, er det ret?" —
O Pige! tro ej, jeg er træt.

Saa silde Hviletimen lød,
For tidlig dog, skjønt alt saa silde.
„Godnat! nu bliver Søvnen sød."
Ja Søvnen sød og Drømme milde!
Men Hjerte glad gjør Søvnen slet;
Hvi sove? jeg er jo ej træt.

I aarle Morgen mit Farvel
Jeg atter til den hulde sagde;
Med tankefuld mismodig Sjæl
Jeg Haand paa Vandringsstaven lagde.
Ak! Hjerte tungt gjør Fod ej let,
Da mærked jeg, at jeg var træt.

Sorgens Mø.

Som Jupiter en Dag paa Thronen sad,
Hvorfra han hersked over Jordens Lande,
Og kasted Øjet over Mark og Stad,
Snart med et Smil og snart med rynket Pande;

Da nærmed sig en Mø med langsomt Fjed,
Med Haand paa Bryst, og Hovedet nedbøjet;
Udslaget Haaret faldt om Nakken ned,
Bleg Kinden var, og Taaren stod i Øjet.

„Fat Mod, du blege Mø!“ lød Gudens Røst,
„Sig frit, hvorfor du til Olympen kommer;
For den bedrøvede jeg ejer Trøst,
For Klageren er jeg retfærdig Dommer.“ —

„Mit Navn er Sorgens Mø,“ gav hun til Svar,
„Ugjerne jeg til Guderne mig vender;
Blandt Støvets Børn der endnu ingen var,
Som tidlig eller sildig mig jo kjender.

Vel veed jeg, at mig Skjæbnen har bestemt
At dræbe Glæder og at skabe Taarer,
Men er det Ret, at Jorden har forglemt,
At der er Gudeblod i mine Aarer?

Se, stolte Templer rundt paa Jorden staa,
Hist Virakduft sig op mod Skyen slynger,
Her Offerdyr for Øxen bløde maa,
Mens Folkets Skarer glade Hymner synger.

Hver Gud et festligt Alter har paa Jord,
Hver Genius, hver Halvgud, hver Gudinde
Kan lytte glad til Sangens Jubelkor
Og vidt og bredt sin Pris, sin Hæder finde.

O men forskudt jeg gaar i Verden om,
Jeg er den eneste, hvem alle hader,
Og derfor i min Nød jeg til dig kom,
At klage som en Datter for sin' Fader." —

Da svarte Himlens Herre med et Smil,
Som standsed Taaren i den armes Øje:
„Misund os ikke Altrets Offerild,
Ej Sangene, som tone mod det høje!

Lad Templer prydes skjønt med Blomsterbaand,
Som Folket det af sine Fædre lærte!
Til os de ofre jo dog kun med Haand,
Til dig alene ofre de med Hjerte.

Det Offer, som dig Menneskene gav,
Er rent, er helligt, og dets Navn er Taare,
Som Moder fælder den ved Barnets Grav,
Og Pigen ved den blege Elskers Baare.

Og denne Gave blev dig aldrig bragt
Med Hovmodsblik, hvem Ofrets Storhed fryder;
Den trænger ej til Tempelhallens Pragt,
Den helliggjør hvert Sted, hvorpaa den flyder.

Se! derfor intet Alter, ingen Lund
Indviet blev, for Sorgens Mø at hædre,
Men Taarer ofres dig i hellig Stund,
Og Mennesket kan ikke ofre bedre." —

Haab og Minde.

Der er to Engle, kaldet Haab og Minde,
Dem har jeg begge ret af Hjertet kjær;
Den ene lader mig det tabte finde,
Den anden bringer mig det fjerne nær.

Den ene tro fortæller om det svundne;
At skrive Krønike er Mindets Kald,
Den anden synger om det end ej fundne,
Thi Haabet fødtes til at være Skjald.

Naar Mindet dvæler med alvorligt Øje,
Hvor Blomster stod, hvis Smil er længst forbi,
Saa synger Haab som Sangfugl i det høje
Om skjønne Blomster paa min Fremtids Sti.

Og Haand i Haand de begge kjærligt vanke;
For Mindets Taarer ejer Haabet Trøst;
Ved Mindets Smil maa Haabets Hjerte banke,
Og Sangen lyde fra det glade Bryst.

Til Barnets Leg maa Aanden se tilbage,
At finde Vej som Barn til Gud at gaa;
Fast maa den knytte sig til svundne Dage
For Haabets glade Spaadom at forstaa.

Ja Sagn og Sang skal mine Tanker føre
Fra Vugge gjennem Liv højt over Jord,
Og derfor lytter jeg med villigt Øre
Til hver en Haabets Sang, hvert Mindets Ord.

Men naar jeg i den elsktes Smil gjenfinder
Hver salig Drøm, som trylle kan min Hu,
Naar Fortids Skumring, Fremtids Dæmring
svinder
For Glædens Solglans i et henrykt Nu;

Da kan ej Haabet eller Mindet lyde,
Thi Mindet ejer i sin hele Bog
En Linje ej, der saa min Sjæl kan fryde,
Som hendes Øjes elskovsfulde Sprog.

Højt maa mit Hjerte Haabets Sang velsigne,
Men var den end paa Glæde tifold rig,
Saa kan dog ingen Sang i Verden ligne
Den elsktes søde Røst: jeg elsker dig!

Dag og Aften.

Dagen gaar saa langsomt hen,
Volder Slid og Møje,
Aften er en kjærlig Ven,
Stjerne er dens Øje.

Dagen spreder Tanker ad,
Vidt og bredt dem sender,
Aften samler Hjertet glad
Med dets bedste Venner.

Dagen jager Tanken ud
Medens Solen skinner,
Aftnens milde Stjernebud
Hjertet hjemme finder.

Dagen viser Øjet om
Rundt i Jordens Dale,
Aften vender Øjet from
Op mod Himlens Sale.

Dagen bruger travl sin Tid,
For det ny at samle,
Aftenstunden stille, blid,
Sysler med det gamle.

Dagens spredte Farveskjær
Ser os le og græde,
Aftensuk er ofte værd
Mer end Dagens Glæde.

Dagen lider ingen Drøm.
Taaler ingen Stjerne,
Aften vinker Sjælen øm
Til det elskte fjerne.

Hjertet sidder Dagen lang
Saa beklemt i Fængsel,
Men om Aftnen det med Sang
Flyver til sin Længsel.

Hjertets Helligdag.

Med en Sang jeg hilser dig, o Pige!
Sang er Hjertets Sprog til elskelige,
Og idag er Hjertets Helligdag.
Hvor skal Læben skjønne Toner finde?
Himmelblomst er hvert et kjærligt Minde; —
Tusind Blomster — og en Røst saa svag.

Disse Blomster, dem jeg elsker alle,
Dem jeg glad kan mine Blomster kalde,
De er Gaver fra min Engels Haand.
Til en Krans jeg vil dem alle samle,
De er unge, vorde de end gamle,
Kjærlighed gaar ej i Tidens Baand.

Vinke skal de Tanke, Hjerte, Øje
Op mod Ham, som styrer i det høje
Aftenstjernens fredelige Gang,
Og som Nattergalen synge lærte,
Og hvis Godhed taler til mit Hjerte
Gjennem Stjernens Glans og Fuglens Sang.

Pige! Kransen folder jeg i Hænder,
Tak og Bøn jeg til min Gud opsender,
Han, som skjænked mig din Kjærlighed.
Saa jeg maa mit Hjertes Festdag hædre,
Andre gjøre det vist meget bedre,
Jeg maa gjøre det, som bedst jeg veed.

Andre skjænke Guld og Ædelstene;
Pige! men jeg skulde dog formene,
Der er bedre Røst, end Guldets Klang.

Al min Rigdom er et kjærligt Hjerte,
Som en simpel Sang at nynne lærte,
Og min bedste Gave er en Sang.

Rosentræet.

Ja, ikke sandt! du husker nok,
Der staar i Moders Have
En høj og frodig Rosenstok
Blandt mange flere lave;
Af den jeg ofte Blomster brød
Til dig i Havens Gange,
Og Rosen fik saa skjøn en Død,
Som Rosen kan forlange.

Du skulde se, hvor smukt i Aar
Med sine Knopper røde
Den bagved Æbletræet staar
Og smiler mig imøde!
Ak, hvorfor er du ikke her
Hos mig i Moders Have,
Hvor Flora til min Hjertenskjær
Forærer mig en Gave!

O Rosenbusk! udfold i Fred
Hver Knop i denne Sommer!
Jeg gjør dig sikkert ej Fortræd,
Naar jeg alene kommer;
Jeg suger blot din Ætherduft,
Og paa Erindrings Vinger
Min Tanke gjennem frien Luft
Din Hilsen hende bringer.

Fødselsdagen
1828.

En Gartner bringer Blomster smaa,
Som voxte i hans Have;
En Skjald paa Festdag synge maa,
Sang er hans bedste Gave.

Hans Hjerte er en Urtegaard,
Og Blomster er hans Sange;
Til hende smile de, som gaar
Omkring i Havens Gange.

Jeg digter ej for Folkegunst,
Mit Maal er ikke Hæder;
Jeg lønnes herligst for min Kunst,
Naar den dit Hjerte glæder.

Jeg digter ej den mindste Sang,
Hvorom man jo vil sige:
Man mærker paa hans Harpeklang,
Han har en elsket Pige.

O, kjærlig Aand i Skjalderøst
Ej af sig selv man tager,
En Engel maa der bo i Bryst,
Som Sangens Spor ledsager.

Den Engel sov saa lang en Stund
I Hjertekammer øde; —
Du vakte den af stille Blund,
Og smilte den imøde.

Og naar til Sang er stemt min Aand,
Staar Englen ved min Side,

Paa Harpen lægger den sin Haand,
Gjør Tonerne saa blide.

Se, derfor har jeg ingen Sang,
Hvorom man jo kan sige:
Man mærker paa hans Harpeklang,
Han har en elsket Pige.

Og det er den, som sender ud
Med Sang i Vinterdage
Det gamle lille Sendebud,
Du kjærlig vil modtage. —

Den Røst, som kvad, dengang jeg fandt
Min Sang om liden Hytte,
Den har jeg end, og ikke sandt?
Til den du glad vil lytte.

Med den de Sange sunget var,
Som blev dig dyrebare,
Med den til Gud jeg bedet har,
Min Pige at bevare.

Med den jeg synge vil min Sang,
Saa længe i det høje
Gud lyser paa min Livsens Gang
Ved Smilet fra dit Øje.

Med den jeg nynner dig et Kvad,
Mens Fortids blaa Kjærminder
I Krans af Nutids Rosenblad
Til Fødselsfest jeg binder.

Og hvordan end er dette Kvad,
Saa skal det vist dig sige,
At dette Hjerte er saa glad
Ved dig, du elskte Pige!

Og denne Røst, er den end svag,
Min Gud for dig skal prise,
Saa vist som jeg paa denne Dag
Har nynnet kjærlig Vise.

Pigen og den første Svale.

Lille Svale! du som Foraar bringer!
Rejsen fra det fjerne var saa lang.
Hvor vil nu du hvile dine Vinger?
Hvem vil du forlyste med din Sang?

Vildsom flyver du henover Enge,
Hvor de unge Blomster bryde frem,
Veed ej, hvor du skal din Rede hænge,
Er halv fremmed i dit gamle Hjem.

Ser du hist, hvor Linden staar til Skygge
Foran Hyttedøren lav og trang;
Der, ja der du skal din Rede bygge,
Der du synge skal din blide Sang.

Jeg har hørt som Barn en gammel Lære:
Hvor en Svale bygger, kommer Held.
Ja, som Sagnet gaar, maa vist det være,
Svalen er jo blid og from af Sjæl.

Skynd dig, skynd dig da paa lette Vinger
Til den Hytte hen, jeg viser dig!
O, naar h a m du Held og Glæde bringer,
Veed du da, hvem der velsigner dig?

* * *

Stakkels Hjerte! som en enlig Svale
Lyser Fred du om den elsktes Hjem,
Tør om dine Længsler neppe tale,
Er saa bange, nogen hører dem;

Flagrer venligt om den kjære Hytte,
Synger Morgensang fra lave Tag,
Beder Gud, den naadig at beskytte,
Sende Glæde med hver nyfødt Dag.

Lille Svale! ak, mon han vil høre
Paa din Sang? vil han den finde smuk?
Vil han til din Klage laane Øre?
Vil den vel aflokke ham et Suk?

Aner han, at Fugl med sorten Vinge,
Fuglen klædt i Sorgens sorte Fjær,
Selv bedrøvet kan ham Glæde bringe,
Naar han vinder den af Hjertet kjær?

Vil din Stemme han forstaa til fulde?
Skal du synge elsket og i Fred?
Eller falde, dræbt af Nattens Kulde,
Fra din Rede under Taget ned? —

Stakkels Hjerte! som en kuldskjær Svale
Kan du frydes kun i Solens Skin;
Ak! naar Aftenrødens Straaler dale,
Falder Frygten dig alt tungt paa Sind.

Varmens Timer er paa Jord ej mange,
Kuldens Tid, den er saa barsk og lang,
Stakkels Hjerte! derfor er du bange,
Derfor er din Sang lig Svalens Sang.

Synge, flyve kan du, er det Sommer,
Mod den Himmel op, hvor du blev fød;
Ak! men hvis den bitre Kulde kommer,
Falder du til Jorden og er død. —

Den hjemkomne.

Jeg banked paa min Moders Dør,
Da Rejsen var til Ende,
Og Døren aabned let som før
Sig for den kjære Frænde;
Med muntert Smil jeg traadte ind
I velbekjendte Stue,
Da gløded Moders gamle Kind
Ved atter mig at skue,

Da ilte store, ilte smaa
Mig kjærligen imøde,
Den gamle Kreds jeg glad gjensaa,
Og dog var Huset øde.
„Hvad fattes dig? hvad ser du om
Med Blikke vaade, klare?“
Da Taaren i mit Øje kom,
Den maatte for mig svare.

„Kom sæt dig ved det gamle Bord!
Lad Hvile paa dig falde!
Men hvad? du taler ej et Ord,
Hvad skal jeg det vel kalde?“ —
Dit Hus jeg nødig har forladt,
Nu kommer jeg tilbage,
Men Pladsen der er ej besat
Som i de gamle Dage.

„O hun, dit Øje leder om,
Bor hos sin gamle Fader,
Men hendes Tanke tro og from
Ej dette Hus forlader.
Fortæl nu lidt! slaa dig til Ro!
Mig glæder ret din Stemme,
Tilbage er du kommen jo,
Saa lad, som du var hjemme!“ —

O Moder! du er rig paa Trøst,
Thi kjærlig er din Stemme,
Men hvor jeg savner hendes Røst,
Der er jeg ikke hjemme;
Du faar mig aldrig til at tro,
At alt jeg hjem er vunden,
Endnu er jeg paa Rejse jo,
Til hende jeg har funden.

Afsted! afsted! jeg har ej Ro,
Min Vej er ej til Ende;
Men blev hun mig saa huld og tro,
Som dette Hjerte hende,
Og finder jeg min Rejseløn
I hendes Smil og Stemme,
Selv anden kommer da din Søn,
Og da først er jeg hjemme.

Lærebogen.

Til min Søster paa hendes Konfirmationsdag.

Barnet voxer tidlig fra sin Skammel,
Bliver snart til Dukketøj for klog;

Ingen, blev han nok saa høj og gammel,
Voxer fra sin lille Lærebog.

Den er simpel, ja det maa den være:
Simpel er til Barnet Faders Røst,
Simpelt er jo Smilet til den kjære
Spæde Glut ved kjærligt Moderbryst.

Simpel er hver Blomst, som Engen klæder,
Simpel Fuglens Sang i Mark og Lund,
Simple ere Barnets skyldfri Glæder
Og dets fromme Drøm i stille Blund.

Alt hvad Hjertet elsker ret og ærer,
Sandt og godt ser altid simpelt ud,
Derfor samme Præg og Stempel bærer
Lærebogen og dens Ord om Gud.

Læg et Ord blot dybt i Hjertets Gjemme,
Saa har Foden Lys paa Livets Sti!
Lad det lyde gjennem Broderstemme:
„Vær et Barn og sæt din Fryd deri!"

Muligt, du mit Ord ej ret kan fatte,
Alvor synes mørk for Ungdoms Sjæl!
Gaader er os Helligdommens Skatte
Paa vor Barndomsalders Grænseskjel.

Læg dog derfor ej mit Digt til Side!
Læs det aarlig blot en enkelt Gang!
Men et Ord maa Søster endnu vide,
Før jeg slutter denne Brodersang.

Mangen Bog mit Hjerte ret forlyster,
Snart i eget, snart i fremmed Sprog,

Ingen fandt jeg dog, hvis Sandhed trøster
Mer mig end den lille Lærebog.

Og som Moders Smil i Hu mig rinde,
Naar som Barn jeg artig var og god,
Saa med hellig Fryd jeg har i Minde
Meget, som i Lærebogen stod.

Gjem da Bogens Ord! o lad dem være
Nok saa simple! — kun du elsker dem!
Store Træ'r, som rige Frugter bære,
Voxte af en lille Kjærne frem.

Og som af en liden Kilde flyder
Mægtig Flod med mange Arme smaa,
Spire alle skjønne milde Dyder
Af et helligt Frø i Hjertets Vraa.

Decembersang.

O Aarets Aftenrøde!
Du kjære Juletid!
Du skal veldædig bøde
Paa Dagens Savn og Slid.

Som naar i Aftenstunden
Den trætte Vandringsmand,
Hvis Dag er snart henrunden,
Til Hjemmet ile kan;

Ser han da Lyset blinke
Fra Hyttens Ruder smaa,

Hvorhen de Hjerter vinke,
Som kjærligt for ham slaa;

Da al den Nød han glemmer.
Han Dagen lang udstod,
Og Skoen mer ej klemmer
Den trætte Vandrers Fod;

Og kjærligt ham husvaler
En elsket Stemmes Klang,
Og Aftenstund betaler
Med Guld hans tunge Gang. —

Saaledes jeg og vanker,
I Aarets Aftenstund,
Og alle mine Tanker
Er vendt mod Hjemmet kun.

Alt ser jeg Lyset blinke
Fra gamle Ruder frem;
De milde Straaler vinke
Mig venligt til mit Hjem.

Ved Savnet i det fjerne
Blev Dagen grusom lang,
Nu blinker Lysets Stjerne
Og letter Fodens Gang.

Og Stjernens Glimt mig maler
Den bedste Fryd, jeg veed,
Snart Aftenstund betaler
Med Guld hvert møjsomt Fjed.

Aftenfantasi.

Stjerner, som blinke
Fra Hvælvingen frem!
Tanken I vinke
Til Pigelils Hjem.
Sysler nu Haanden
Med Naal og med Traad?
Hvor er vel Aanden,
Ved Hændernes Daad?

Skjald i det fjerne
Opsender et Suk,
Ser paa den Stjerne,
Som funkler saa smuk;
Længselfuld Haanden
Paa Harpestreng slaar;
Veed du, hvor Aanden
Med Toner hengaar?

Pigelil sømmer
Paa Linet en Søm.
Vaagende drømmer
Saa venlig en Drøm.
Uformærkt Haanden
Maa slippe sin Traad;
Drøm er for Aanden
En kvægende Daad.

Smiler dit Øje
Mod Himmelens Blaa?
Læser du nøje
I Stjernerne smaa?

Hører vel Aanden
En fjern Melodi?
Hviler end Haanden,
Naar Sang er forbi?

Vædes da ømme
De Øjne saa blaa,
Skal gjennem Drømme
Dit Hjerte forstaa,
Hvorhen vel Aanden
Med Tonerne gaar,
Hvergang med Haanden
Jeg Strengene slaar.

Utaalmodighed.

Gamle Tid! din Vej er lang,
Og saa sen er dog din Gang;
Krumt du gaar, til Staven bøjet,
Og mod Jord du fæster Øjet,
Som om Sorg var i dit Sind;
O men blev du ikke blind,
Blev du ikke døv af Alder,
Se og hør da en, som kalder!

Se! en Dreng paa Vejen staar;
Issen har guldgule Haar,
Kinden Roser, Øjet Lue
Skuldren Vinge, Haanden Bue,
Det er Amor, som med Smil
Raaber: skynd dig, Olding, il!
Gjerne laante han dig Vinge,
For dig frem paa Vej at bringe.

Vær ej døv mod Drengens Røst,
Utaalmodigt slaar hans Bryst;
Har du Kræfter end tilbage,
Levning fra din Ungdoms Dage,
O saa skynd dig, gamle, il!
Vær ej haard mod Drengens Smil!
Olding plejer jo at føje
Venlig Bøn i Barnets Øje.

Surrogat for et Stambogsblad.

Kortelig jeg sige kan,
Hvad jeg har at sige:
Fryd og Held, du Præstemand!
Dig som og din Pige!

Prosa kunde fuldt saa vel
Sige dig det samme,
O men Ord har større Held,
Sættes de i Ramme.

Stor Betydning nu du vil
I mit Digt ej finde,
Det er altfor ringe til
Nogens Ros at vinde.

Men lad Tiden rulle kun
Fort i sin Forandring,
Til det vorder Aftenstund
Paa din Livsens Vandring;

Naar du finder da mit Digt
Mellem gamle Sager,
Blækket gult, knap læseligt,
Og i Haand det tager:

Tænk da paa, hvor du var glad,
Ret til Gavns fornøjet,
Dengang dette lille Blad
Først dig kom for Øjet.

Da betydningsfuldt du vil
Finde hvad jeg skriver,
Naar Erindring kommer til
Og mit Digt opliver.

Mens Kjærminden staar og grot,
Den kun lidt betyder,
O men gjemt — blot fra ifjor —
Den vort Hjerte fryder.

En Sommeraftenstund.

Hvad vil en Sang i Aftenstunden!
Midsommertid er alt forbi,
Og for i Aar har Fugl i Lunden
Fuldendt sin glade Melodi;
Ej mer de friske Blade vinke,
Krumt Grenen bøjer sig af Frugt,
Og Stjernen kan ej venligt blinke,
Bag Duggens Slør dens Lys er slukt.

Kun Aftenvinden vifter stille,
Bevæger knap det mindste Blad,
Som om dens Hvisken sige vilde:
O gjem til Vintrens Tid dit Kvad;
Naar Sneen falder, da er Tiden,
Man hører Digteren med Lyst. —
O men det er saa længe siden
Jeg hævede til Sang min Røst!

Og Tavshed gjør en Digters Hjerte
Saa tungt, saa underlig beklemt;
Den Kunst, ham Sanggudinden lærte,
Er den forbi? har han den glemt?
Naar Nattergalen stille tier,
Er den ej mer end Spurven værd,
Og hvad er uden Melodier
En Digters hele Kald og Færd?

O, Lundens Fugl har tabt sin Stemme,
Og ingen Stjerne funkler smuk;
Men, Hjerte! har du Sang i Gjemme
Saa smelt til Sang dit Længselssuk
Til hende, som saa sødt dig fryder
I Sangens og i Tavsheds Stund! —
Den Sang ej Aftnens Stilhed bryder.
Som ingen aner, uden hun.

Tab og Vinding.

Imellem Tab og Vinding gaar paa Jord
Vor Vej fra Vuggens Blund til Gravens Slummer;
O Menneskenes Haand er ikke stor.

Paa engang ej den mange Skatte rummer,
Og knap har et Klenodie vi funden,
Saa er det andet pludselig forsvunden.

Naar Barnet skyldfrit plukker Blomster smaa
Og samlet har et yndigt lille Knippe,
Da ser med eet han røde Blomster staa,
Vil have dem, og maa de hvide slippe,
Og endnu er den Vægtskaal ikke funden,
Som veje kan, om han har tabt og vunden.

Og Drømmene fra vore første Aar,
Og Englene fra vore Børnelege,
Paa knuste Legetøj forladt de staar,
Tør neppe nærme sig, betragte blege
De store Legebørn, vi nu har funden,
Og spørge, om vi har ved Byttet vunden.

Naar Rosen springer ud saa fyldig rød,
Hvor er da Knoppen med det smukke Øje?
Og Barnesmil paa kjærlig Moders Skjød,
Hvor blev det af, da Glutterne blev høje?
Ved Knoppens Tab blev Rosenblomsten vunden,
En Vinding vel, men vist et Tab i Grunden.

Ja mellem Tab og Vinding gaar den Sti,
Som gjennem Livets Labyrinth sig slynger;
Umærkt er glemt den gamle Melodi,
Naar Læben henrykt nye Viser synger.
Det gamle svinder, og det ny er funden,
Hvor Glæden tabes, er Erindring vunden.

O ja, Erindring, saa er jo dit Navn,
Du Englebarn, hvis Blik i Taarer flammer;

Du fulgte mig saa tro fra Vuggens Favn
I Verdens Larm og i mit stille Kammer,
Dit Blik har Morgenlys i Aftenstunden,
Din Læbe Foraarssang i Vinterlunden.

Du samler mine tabte Blomster smaa,
Og binder dem saa troligt i et Knippe;
Og ser du hist end røde Blomster staa,
Du derfor ikke vil de hvide slippe;
Saa meget tabt har jeg ved dig gjenfunden,
Hvad du i Gjemme har, er ej forsvunden.

Vel mangen Blomst gik tabt i Livets Strøm.
Den lille Haand kan ej dem alle rumme,
Men der er mangen sød uskyldig Drøm,
Hvorom din Læbe aldrig skal forstumme;
Dem skal du synge mig til Aftenstunden,
Saa har jeg vist ej tabt, men sikkert vunden.

Undskyldning.

Du spørger, hvi jeg tier,
Om jeg har Digten glemt,
Om ej til Melodier
Mit Hjerte mer er stemt.

Som blanke Guldfisk svømme
Paa Søens Sølvervej,
Saa spille Digterdrømme,
Skjønt Sangen høres ej.

Ej hver en kjærlig Tanke
Til Sang sig føjer smukt,
Hver Blomst paa Druens Ranke
Kan ikke vorde Frugt.

Jeg er ej Sang berøvet,
Det maa du ikke tro.
Jeg synger bedst bedrøvet,
Men nu er jeg saa fro.

Det gamle Aar er svundet,
Og tavs var mangen Dag,
Kun sjælden har jeg fundet
Mig stemt til Harpeslag.

Men ej gik Dag i Aaret,
Jo Hjertet fryded sig,
Og Tanken blev henbaaret,
O elskede! til dig.

Og grant jeg kunde skue,
Naar fjernt fra dig jeg sad,
Det Smil i Øjets Bue,
Som gjør min Sjæl saa glad.

Og som Smaabørn, der blunde,
Kan mærke Englens Røst,
Jeg Tale høre kunde,
Som smeltede mit Bryst.

Da fyldte Digtertanken
Saa kjærligen mit Bryst,
Men Hjertet ved sin Banken
Tit døved Læbens Røst.

Paa hin Side Søen.

Paa hin Side Søen der ligger et Hus,
Dets Tag er saa rødt, og dets Mur er saa hvid;
Der boede en Pige saa from og saa blid,
Ja da var der Gammen, nu er der saa dødt,
Det skær mig i Hjertet, at Taget er rødt
Paa hin Side Søen.

Paa hin Side Søen der ligger en Baad,
I den hun saa ofte hos Faderen sad,
Og gled over Vandet saa hjertelig glad.
Nu sukker mit Bryst, og min Kind bliver vaad,
Naar Øjet opdager den ensomme Baad
Paa hin Side Søen.

Paa hin Side Søen der ligger en Høj,
Derpaa staar et Kors med den elskedes Navn,
Og tusind Smaablomster det trykke i Favn;
Jeg kunde mig styrte paa Bølgernes Bund,
Naar Klokkerne ringe i Aftenens Stund
Paa hin Side Søen.

Paa hin Side Søen der ligger et Hus;
Det hilser mit Øje Dag ud og Dag ind,
Og Hilsenen væder med Taarer min Kind,
Da ser jeg sørgmodig mod Himmelens Blaa
Og ønsker til Gud, at i Højen jeg laa
Paa hin Side Søen.

Efteraarsstormen.

Saa vilde vi larme
I Mark og i Skov,
Med fnysende Harme
Vi hente vort Rov;
Der skal ikke blive
Paa Træet et Blad,
Vi vil dem afrive
Og splitte dem ad.

Paa klaprende Vinger
Vi flyve med Lyst;
Som Ligklokker klinger
Vor skingrende Røst:
Herned med dem alle,
Der levnes ej Blad,
Til Jord skal de falde,
Hvor højt de end sad.

Saa enigt, saa kjærligt
Hang Bladet ved Blad,
De mente, ret herligt
Tilsammen de sad;
Om Moder i Lunden
De fletted en Krans,
Men nu kommer Stunden
Til larmende Dans.

I længe jer brysted.
Du Bøg og du Eg!
Nu har vi jer rystet
I vildene Leg.

Den stolte skal falde
Og miste sin Fryd,
Til Dommen vi kalde
Med varslende Lyd.

Ja Ege, ja Bøge!
Vel sukke I maa,
Som Gjenfærd jo spøge
Nu Glutterne smaa;
I gamle deroppe
Maa stønne af Kval,
Mens Børnene hoppe
I Lundenes Sal.

Saa vilde vi larme
Og rase i Skov,
Med fnysende Harme
Vi hente vort Rov;
Den stolte skal falde
Og miste sin Fryd,
Til Dommen vi kalde
Med varslende Lyd.

Angelsaxisk Dødssang.

Døden taler.

For dig et Hus der lavet var
Fra Jordens første Dag;
Før Moder dig til Verden bar,
Stod bygt dets Mur og Tag;

Men om det staar paa Høj, i Dal,
Hvad om i fremmed Land,
Samt naar du der indflytte skal,
Jeg dig ej sige kan.

Men Huset har saa stærk en Dør,
Dens Nøgle gjemmer jeg,
Og ej den aabnet bliver, før
Jeg fører dig paa Vej;
Thi kalder dig din Flyttedag
Langt bort fra Verdens Sus,
Da er det mig, som under Tag
Dig bringer i dit Hus.

Der er ej megen Lejlighed,
Det maa du ikke tro,
Men der er baade Ro og Fred
I Hus, hvor du skal bo.
Det bygget blev kun slet og ret
Til Tarv og ej til Lyst,
Hver Væg er ved din Side tæt,
Og Loftet ved dit Bryst.

Og Stuen muret er af Muld,
Hvor du skal vorde sat,
Og der er baade Frost og Kuld,
Dertil en bælgmørk Nat;
Og naar du først er under Tag,
I Laas jeg Døren slaar,
Og Nøglen først paa Dommedag
Guds Engle af mig faar.

Og naar du først er dragen did
Til Hus, som dig blev bygt

Fra Verdens allerførste Tid,
Da hviler du saa trygt;
Da kommer ingen Gjæst til dig
Og volder dig Besvær,
Enhver vil sagtens hytte sig
At komme dig for nær.

Og ingen Ven da banke vil
Paa Dør, at lukkes ind,
Og spørge, om dit Kammerlil
Er bygt dig efter Sind;
Men slog de nok saa stærke Slag,
Din Dør dog ej opgaar,
Før Englene paa Dommedag
Hos mig din Nøgle faar.

Frederik Christian Schouboe.

Det er ingen Mindesten, jeg sætter
Paa min gamle Skolemesters Grav,
Det er kun en simpel Krans, jeg fletter
Om den trætte Vandrers brudte Stav,
Det er ingen prægtig Sang, som lyder,
Der begejstre kan selv søvnig Sjæl,
Det er kun et Skolebarn, som byder
Gammel Lærer takfuld et Sovvel.

Stille! stille! —I, hvis Tanker høje
Kom paa Kløgtens Vej saa vidt afsted,
At I kun til Syn og Søvn har Øje,
O men aldrig til at græde med;

Hvad I mener, det jeg nok kan ane,
Skjønt jeg bor kun i en lille By; —
Verden kommer mer og mer i Vane
Med at glemme gammelt for det ny.

Naar de brune Bøgeblade dækkes
Tæt af Rimfrost en Oktobernat,
Sjælden Tanken da om hin Tid vækkes,
Da hver Kvist var smukt med Grønt besat;
Som med Skovens Pryd ved Vintertide
Gaar det ofte her med Mandens Værk,
Knap har Svaghed gjort hans Lokker hvide,
Saa er glemt, at han var engang stærk.

Hvorfor glemme? — Nej, lad Mindet hædre
Ham, som virked dygtigt i sit Fag!
Yngre gjør maaske hans Gjerning bedre,
Aftensol mod Middagssol er svag;
Men naar I vil spørge om en Gubbe,
Lad da ogsaa Fortid give Svar;
Falder eders Blik paa golde Stubbe,
Tænk da paa de Straa og Ax, de bar!

Der var mange Børn, som han oplærte,
Saa de blev til brave Dannemænd,
Sikkert gjæster Vemod deres Hjerte,
Han var deres Lærer, deres Ven;
Tør jeg mig til disses Talsmand kaare,
Saa mit Suk er mange braves Suk,
Mens jeg ofrer ham en barnlig Taare
Og en Sang, mer hjertelig end smuk.

Knud Lyne Rahbek.

Paa grønklædte Bakke der ligger et Hus,
En god Fjerdingvej fra den larmende Sus,
Der boede en Digter halvhundrede Aar
I Vinter og Sommer, i Høst og i Vaar.

Der digted han Viser til Gilder og Lyst,
Som Gjenklang har fundet i Dannemænds Bryst;
Der toned om Elskov og Venskab hans Kvad,
Naar Træet i Haven udfolded sit Blad.

Mod Huset nu strækker saa grønlig og rød
— Et Billed saa dejligt paa Liv efter Død —
Sin knoppede Gren det udspringende Træ,
Men hilser ej Skjalden bag Vinduets Læ.

Urørt staar i Krogen den udtjente Stav,
Dens Herre er bragt til den kjølige Grav
At samles med Camma, den elskede Viv,
Hvis bristende Blik skjød en Pil mod hans Liv.

Nu slumrer han sødt efter mageløs Flid;
Som ivrig Student i den travleste Tid
Han skrev og han læste, og Harpen han slog,
Og rundt om i Landet hans Bøger uddrog.

Knap Hælvten jeg kjender af Bøger, han skrev,
Og andre maa dømme, hvor gode de blev,
Men ædel var Aanden, det veed jeg for vist,
Og Hjertet selv kjærligt, naar Ordet var spidst.

Som Gartneren freder om Blomsternes Flok,
Og binder de sjunkne saa kjærlig til Stok,

Saa elsked han Skjalde, de gamle, de ny,
Hvem Herren gav Røst til en Sang under Sky.

Det tyktes ham Synd, om et Navn var forglemt,
Som stod paa en Grav, hvor en Digter var gjemt;
Det tyktes ham Synd, om en Røst var hendød,
Som fordum til Fryd her i Dannevang lød.

Og Mosset fra Stenen han rydded med Stav,
Og Skjalde opstode af Tidernes Grav;
Om Folk vilde høre det, ænsed han ej,
Men trøstig han vandred sin ærlige Vej.

De gamle de blive let sære i Sind,
Og vil for det yngre tit sætte en Pind;
Ham glæded selv Aandens de tidligste Spor,
Som om han var bleven Student først ifjor.

Ej knyttet ved Børn til den kommende Slægt,
Han elsked de unge trods Aarenes Vægt,
Og stor var den Kreds, som udfyldte hans Savn,
Hans Sønner af Hjerte, hans Venner af Navn.

Og hver han fandt kløgtig og ædel i Hu,
Ham talte han til med det kjærlige Du;
De Nymodens smaalo, ej saa deres Blik,
At Hjerte som hans elsker gammeldags Skik.

Paa grønklædte Bakke der ligger et Hus,
Dets Minde skal staa, om det falder i Grus;
Beskedent det smiler som landligt Kapel,
Saa helligt omsvævet af Digterens Sjæl.

Og gamle og unge skal hædre den Aand,
Som gamle og unge gav kjærlig sin Haand;

For vordende Slægt skal det være bekjendt,
At Gubben var glad, naar han kaldtes Student.

Paa Hjerternes Tak har du billigste Krav,
Og kjærlige Taarer bedugge din Grav;
Nedsynker end Tuen, hvor Støvet blev gjemt,
Dog aldrig i Danmark dit Navn bliver glemt.

Fremtiden.

Det er kun altfor vist,
At Skovens Fugl paa Kvist
Er tavs, naar Høsten kommer,
Og sjælden Sangens Fugl
Bag Hjertets Blomsterskjul
Har Sang den hele Sommer.

Før Issen vorder hvid,
Der komme maa en Tid,
Min Sang ej mere lyder;
O Hjerte! klag da ej,
At du ej mer din Vej
Med egne Blomster pryder.

Men gid jeg da med Lyst
Til yngre Skjaldes Røst
I Danmarks Lund maa lytte!
O maatte herlig Sang
Mig kvæge Livets Gang,
Til jeg herfra skal flytte!

Om Somren kan jeg glad,
Selv uden Skjaldekvad,
Faa Føde for mit Øre,
Men falder Vintrens Sne,
Da gjør det Hjertet ve,
Faar jeg ej Sang at høre.

O kom da mangen Gang,
Og syng mig liflig Sang,
Som Vej til Hjertet finder!
O syng som Lærkers Flok,
Alt som af Livets Rok
Min Parce Hørren spinder.

Da skal min Aftenstund
I Danmarks Digterlund
Ved Stjernelys hensvæve,
Og Sangens stumme Fugl
Bag Hjertets Blomsterskjul
Paany sin Røst skal hæve.

Og i en Svanesang
Ved Harpens sidste Klang
Jeg Gud min Tak skal bringe:
Ham være Pris og Lov,
At smukt i Bøgeskov
End danske Harper klinge!

Til min Charlotte

med »Digtninger. Ny Samling«.

Her er mine Sange smaa!
Ja — de kaldes mine,

Men jeg mener dog som saa,
De er ogsaa dine.

Er min Tanke skjøn og from,
Den fra dig hidrører, —
Hvad fra Skjaldehjerte kom,
Skjaldens Ven tilhører.

Gjem da Bogen! Den er din;
Al dens Værd du deler.
Gjem de som et lille Skrin
Med min Aands Juveler.

Verden finder dem vist smaa,
Ringe, dunkle, matte,
Men dit Hjerte vil forstaa
Deres Værd at skatte.

Ej ved Kunstens Tryllekyst,
Hist bag Edens Have,
Kan Safir og Amethyst
Jeg af Gruber grave.

Men ved Hjertets milde Strand
Af og til der kommer
Rav og Perler smaa i Land
Siden hin Skjærsommer.

Det er dem, jeg dannet har
Til et simpelt Smykke
For den Viv saa dyrebar,
Skjaldehjertets Lykke.

Og med Tak og Fryd og Kvad,
Medens Vuggen gynger,
Jeg en lille Perlerad
Om dit Hjerte slynger.

Den undvegne.

De slæbte mig bort og spærred mig ind
  Med Lænker om Hænder og Ben;
Det gøs i min Krop, det krøb i mit Skind,
  Da jeg ind i Fængselet tren.
Lidt Halm i et Knippe paa Gulvet der laa,
  Og Vand i en Krukke blev sat;
Saa Slutteren lukked med Laas og med Slaa,
  Og ønsked mig Stakkel Godnat.

Gud bedre for Nat! gid aldrig en Hund
  Maa lide hvad dengang jeg led!
Snart Tænderne klapred af Kuld i min Mund,
  Snart svedte jeg Angestens Sved.
Og alting var tyst, kun Rotter paa Tag
  Sprang om og paa Ruderne slog;
Dog var det kun lidt mod det stingende Nag,
  Som Søvnen fra Øjnene jog.

Hvad havde jeg gjort, at de pinte mig saa?
  Ak! haard er den fattiges Nød!
En sygelig Moder, to Søskende smaa
  Jeg maatte forsyne med Brød.
Den Smule, jeg tjente, gik strax som den kom,
  To Hænder kun lidet forslaa.
Det lakked ad Jul, men Gryden var tom,
  Og ej var der Arbejd at faa.

Da brød jeg hos Naboen ind, og et Lam
  Om Natten jeg tog af hans Flok;
Os kunde det glæde, ej skaded det ham,
  Han havde jo mer end nok.
Min Moder det stegte til Højtidens Stund,
  De fejred en glædelig Jul,
Dog ikke jeg putted en Bid i min Mund,
  Men stirred med Gru paa det Sul. —

De førte mig ned, hvor Retten blev holdt,
  Der Dommeren sad paa sin Stol.
Og her var der lunt, hvad der oppe var koldt,
  Hvor aldrig kom Ild eller Sol.
Han brummede først, saa vred som en Tyr,
  Og bandte mig Satan i Vold.
Ved Bordet der sad en blegnæbbet Fyr,
  Og skrev i en tyk Protokol.

Nu Dommeren spurgte mig først om mit Navn,
  Jeg tav og i Læben mig bed.
Da raabte han atter saa hæs som en Ravn,
  Da husked jeg først hvad jeg hed.
Saa spurgte han mig, hvor gammel jeg var,
  Og mumled: „Han giver nok Kjøb."
Og alt som han spurgte, jeg gav ham mit Svar,
  Mens Pennen for Skriveren løb

Om Fader og Moder han spurgte dernæst,
  Og om jeg var godt vaccinert,
Og hvor jeg var døbt, og hvad for en Præst
  Der havde mig Skarn konfirmert.
Ej Skriveren fik den ringeste Frist,
  Hver Tøddel han skrev af det Kram;
Men derpaa han spurgte til syvend' og sidst
  Mig om det forbistrede Lam.

Jeg tav; da for han imod mig med Skjænd:
„Godt slipper du aldrig herfra!
Du est jo en Tyv, bekjend kun, bekjend!“
Jeg nikked og sukkede Ja.
Nu Dommeren tog sig en Pris Tobak,
Mens Skriveren slikked sin Pen,
Og Slutteren ud af Døren mig trak
Tilbage til Hullet igjen.

Der sad jeg nu atter, og Maaneder svandt,
Thi Retten har langsomme Ben;
Til Fængsel og Rotter og Kuld blev jeg vant,
Og sov hver Nat som en Sten;
Vel tænkte jeg tit paa min Moder med Skræk,
Men aldrig med Taarer som før;
Ej lettere hærdes i Frosten en Bæk,
End Hjerte bag Fængselets Dør. —

De førte mig ned, hvor Retten blev holdt,
Strax Dommer med Skriveren kom;
Han rømmed sig først, og rolig og koldt
Han læste mig Synder min Dom.
Det skar mig i Hjertet som Stik af en Kniv,
Da blev jeg hvert Menneske gram;
Min Frihed forbrudt for mit øvrige Liv?
Og det for et eneste Lam! —

De kjørte mig bort og satte mig ind
Blandt en Flok fortvivlede Mænd;
Først var jeg forknyt, snart skifted jeg Sind,
Og blev Kammeraternes Ven.
Hvad Præst havde lært mig, det sletted de ud,
Thi end var min Hjerne saa ung,
Og snart fik de lært mig mangfoldige Bud,
Thi ej var af Nemme jeg tung.

Tre Aaringer gik, det blev mig for langt,
Ej længer jeg fandt mig deri;
Bag skimlede Mure det blev mig for trangt,
Da maatte jeg ud i det fri.
Naar Næven er stærk og Hovedet snildt,
Saa hitter man let paa et Raad,
Og naar man sin Salighed først har forspildt,
Saa vover man alt for en Daad.

Nu stryger jeg om som Hjorten i Skov,
Saa fri og umaadelig karsk;
Mod Aften jeg lusker som Ræven paa Rov,
Dog helst naar Vejret er barsk;
Lad regne, lad blæse! det gjør dog saa godt,
Naar nys man i Lænker var snørt,
Det lindrer en Smule at faa det lidt vaadt,
Naar man længe har haft det saa tørt.

Med Verden jeg er jo kommen i Krig,
Saa gjælder ej Ret eller Skjel;
Mit Brød maa jeg have med Magt eller Svig,
Jeg sulted jo ellers ihjel.
Hvi spærre de Maden i Bur og i Skab,
Mens hungrig jeg vanker omkring?
Selv maa jeg da skaffe mig Døren paa Gab,
Det er en begribelig Ting.

Og mærker man Spor af min natlige Færd,
Saa flokkes i Byen hver Mand,
Og drager til Felts med Hund og Gevær,
Som om der var Fjender i Land.
De søger i Grøften, naar jeg er i Krat,
I Øster, naar jeg er i Vest;
Det er dog Plaser med den Legen Tagfat,
Naar saa længe man sad i Arrest.

Jeg enkelte Mand er Tusindes Skræk,
Den Tanke kan Griller forslaa;
Nu bæver den Gnier, som før var saa kjæk,
Med Glæde jeg tænker derpaa!
Mens jeg er paa Fode, har han ingen Fred;
Blot Hunden begynder at gø,
Saa kryber han dybt i Dynerne ned,
Af Angst er han færdig at dø.

Saa flakker jeg om som Vildtet saa fri,
Dog veed jeg, det varer kun kort,
Og inden en fjorten Dags Tid er forbi,
Man slæber vist atter mig bort;
Dog lad dem mig spærre bag Murenes Hegn,
Og lad dem kun stryge min Hud,
Ja lad dem kun mærke min Pande med Tegn,
Det holder jeg sagtens vel ud.

Dog først maa jeg hen til min Moder at se,
Skjønt lettest man fanger mig der;
Af Sorg i sin Grav er hun gaaen maaske,
Min Skjæbne vist gik hende nær.
Og hvad er vel nu mine Søskendes Kaar?
De haanes for Broderens Skam,
Og jeg er forloren, hvordan det saa gaar,
Og alt for et eneste Lam.

Bonden og hans Søn.

(Frit efter Gellert).

En Bondeknøs, som hedde Hans,
Der havde været udenlands

Med Herremandens Søn et Aar,
Kom hjem til Faders Fæstegaard,
Og i den lille Bondeby
Fortalte han nu stolt og kry
Til Fryd for store som for smaa,
Om hvad i fremmed Land han saa;
Men skjønt en Del deraf var sandt,
Var der dog megen Løgn iblandt;
Thi to Ting læres let paa Rejse,
At lyve grovt og højt at knejse;
Og Hans forstod saa stærkt at lyve,
Som Hest kan rende, Fugl kan flyve.

En Maanedstid omtrent forgik,
Da Knøsens Fader Frederik
I næste Kjøbstad Ærind fik,
Og med sin kloge Søn han gik
Derhen en aarle Morgenstund.
Paa deres Vej de saa en Hund,
Og det var godt, at den var bunden,
Thi baade glubsk og stor var Hunden.
„En svær Krabat,“ var Bondens Ord,
Da frem af Hus med Bjæf den foer.
„O Bagateller!“ udbrød Hans,
„Ifjor da jeg var udenlands,
Jeg saa en Hund, jeg aldrig Mage
Har set til Hund i mine Dage.
Tæt ved Berlin den kom imod mig,
Først blev jeg bange, men jeg stod mig —
I kjender vel Berlin af Navn,
Og tror den er som Kjøbenhavn,
Jo pyt! saasandt som her jeg gaar,
Ti Gange større knap forslaar;

Den Hund, som sagt, den var saa stor,
Ja! I kan tro mig paa mit Ord,
Jeg selv, som saa den, veed det bedst,
Den var saa stor som nogen Hest."

Da svared Bonden: „Ærlig talt,
Det undrer mig, skjønt overalt
I denne Verden rundt omkring
Man ser saa mærkelige Ting,
At man sit eget Øje knap vil tro.
Vi gaa nu for Exempel til en Bro,
I mindre end en Time vi den naa,
Og over Broen vi nødvendig maa.
Paa denne ligger der en Sten,
Og over den man brække maa sit Ben,
Naar man har løjet samme Dag,
Det er en vis og afgjort Sag."

Saa snart han hørte disse Ord,
En Skræk ham strax i Blodet for;
Om Ørene blev Knøsen hed,
Af Panden sprak ham Angstens Sved.
Da raabte han: „Hør, Fader kjær!
At gaa saa stærkt er ikke værd,
I er en gammel Mand og svag,
Det er saa grumme varmt i Dag,
Og man maa spare sine Kræfter.
Jeg gaar just nu og tænker efter,
Thi naar jeg mig besinder ret,
Saa var den tyske Hund ej slet
Saa stor som jeg fortalte før,
Ja mestendels jeg sværge tør,
Den var ej større end en Ko,
Men dog en prægtig Hund, min Tro!"

Og atter gamle Frederik
Med Sønnen hen ad Vejen gik.
Dog Knøsen havde ingen Ro;
Bestandig den fordømte Bro
Omkring i Hovedet ham løb;
Lidt efter lidt da gav han Kjøb;
Thi hvem vil ikke gjerne spare
De kjære Ben for Bræk og Fare?
Og Hans, som sine frelse gad,
Udbrød: „Hør, Fader! veed I hvad?
Jeg tænker idelig paa Hunden;
Vel var den stor, men dog i Grunden
Ej nær saa stor, ja neppe halv,
Den var ej større end en Kalv.“

De atter hen ad Vejen gik,
Og Broen snart i Sigte fik.
Da haglede den vaade Sved
Ad Bondeknøsens Lemmer ned,
Og just som de sig Broen nærmed,
Da trak han sin Papa i Ærmet
Og raabte i sin store Knibe:
„Hør, Fa'r! I kan da vel begribe,
Jeg vilde gjøre Løjer kun.
Hvad jeg fortalte om den Hund,
Som jeg ifjor i Tyskland saa,
Det var ej saadan at forstaa;
Den var saa sandt jeg hedder Hans,
Omtrent som Hunde her til Lands.“

Nu Knøs og Bonde begge to
Kom heldig over denne Bro;
Ej Knøsen stødte sig paa Sten,
Ej heller brak han sine Ben,

Men rent hans Lyvelyst forsvandt,
Og siden talte han saa sandt,
At ingen skulde troet om Hans,
Han havde været udenlands.

Falken.

(Et polsk Folkedigt).

Hjem Storken kom fra fremmed Egn,
Paa Laden den bygged sin Rede,
Men ingen Kriger vendte hjem
Fra fjerne Land, hvor de strede.

Og tæt ved den tykke Egeskov
Kan friske Grave man skue,
Der stander et Kors af Egetræ
Paa en nysopkastet Tue.

Og fra det fjerne kommer en Falk,
Paa Korset ned den daler;
Og dybt fra Graven lyder en Røst,
Saa sørgelig den taler.

Stemme fra Graven.

O sig mig dog, du Falk saa tro!
Har ej du set min Pige?
Har ej du set min Hjertensven
Og min elskte Moder tillige?

Falken.

Vel saa jeg din Pige, vel saa jeg din Ven,
Og din Moder, som ømt dig plejed;

Men ene din Falk er kommen hid
Af alle de kjære, du ejed.

Saa lifligt puster den lune Vind,
For Vinden bøjer sig Sivet,
Din Mø har valgt sig en fager Mand,
Har Tro og Love ham givet.

Stemmen.

Og svandt den rene Foraarssne,
Saa blev dog Bækken tilbage.
Thi tag mit Sværd! til min Hjertensven
Du skal med Sværdet drage.

Og meld ham, at en Tyrk har dræbt
Hans Ven og Barndomsbroder,
Da vil han visselig hævne min Død
Og trøste min stakkels Moder.

Falken.

Ej længe Bækken flyder i Vang,
Saa deler den sine Strømme;
Din Ven har jaget din Moder ud,
Fra Huset maatte hun rømme.

Din Ven har taget din Mø til Viv,
Derhjemme de gantes og spøge;
Men ud i Verden fløj din Falk,
Sin Herre vilde den søge.

Stemmen.

Og bøjed sig end det svage Siv,
Svandt Sneen fra Vaarens Dage,

Og delte Bækken sin klare Strøm,
Saa blev dog Jorden tilbage.

Thi tag min blodige Skjorte, Falk!
Flyv til min Moder derhjemme,
Og sig, at paa hende jeg tænker endnu,
Selv dybt udi Gravens Gjemme.

Og naar hun forbander min Ven og min Mø,
Med Suk og med ynkelig Klage,
Og kalder for Himlens Domstol ind
Den Tyrk, som tog mig af Dage;

Da skal der fra Himlen regne Svovl,
Og Flammen skal dem fortære;
Thi Jordens Skjød er meget for godt,
De Uslingers Grav at være.

I en Forstmands Stambog.

Lyt med Andagt til Naturens Røst,
Som i Skoven højt og kraftigt taler;
Fuglens Kvidren tolker Livets Lyst,
Vaarens Løv det glade Haab dig maler,
Blæsten leger vildt med Grenens Løv,
Det er derved, Træet Styrke vinder,
Efteraar forvandler Blad til Støv,
Løvfaldstid om Livets Alvor minder.

Lyt andægtig da til Skovens Røst,
Luk ej Øret for dens Visdomslære,

Lad dens Blidhed smelte fromt dit Bryst,
Lad dens Barskhed dig Formaning være,
Da vil Hjertet banke dobbelt fro,
Naar dit Livstræ sig i Solskin varmer,
Og med Fatning finde Mod og Ro,
Naar en Stormvind i dets Grene larmer.

Ludvig Adolph Wilster.

Ej over vilden Hav du for
Til Indien hen, hvor Palmen gror,
Det Fredens Træ med kvægsom Skygge,
Hvor Haabet med sin Tryllesang
Din Aand henvinked mangen Gang
Og loved Sundhed, Fryd og Lykke.

Ej flytted du din Vandringsstav
Til fremmed Kyst bag Verdenshav,
Til uvis Fryd og ukjendt Kummer;
Men Sjællands Ø, hvor du blev fød,
Dig aabnede sit Moderskjød,
Da Øjet sank til evig Slummer.

Og til det sande Fredens Land
Hendrog din Aand, til Lysets Strand,
Hvor mere skjøn, til bedre Hvile,
Fredspalmen vinker til sin Favn,
End Palmerne ved indisk Havn
Til Sømænd efter Havsnød smile.

Did vinker Palmen til sin Kyst,
Og lover efter Taarer Lyst

Hver den, som her af Smerte knuges, —
Did drog du hen, — der samles vi,
Naar Livssejladsen er forbi,
Og Baadens Vrag af Bølgen sluges.

Sophie Thiele født Holten.

Til Idas og Sophies efterladte Forældre.

Saa har da Døden hjemsøgt eder atter!
Var det ej nok, at eders ældste Datter,
At Ida midt i Ungdoms fejre Flor
Blev reven bort? — den Sorg var dog saa stor!

Hvi maatte ogsaa hun, som blev tilbage,
Fra Fader, Moder, Mand og Børn bortdrage,
Og alt til Ida med en Hilsen gaa
Fra eder og fra Børn, hun aldrig saa?

Hvor glimter Trøstens Lys i Sorgens Mørke,
Hvor finder Hjertet Kraft, som kan det styrke,
Naar Tanken grubler over Sorgens Grund,
Og svimler ved et Dyb foruden Bund?

Vel sandt at den, som har et Barn i Himlen,
Hans Sjæl opløftes fromt mod Stjernevrimlen,
Og finder der en Lindring for sit Savn,
Som minder ham om Herrens Fadernavn.

Vel sandt, at alt som Aar og Tab os bøje,
Og trykke ned mod Jord vort Legems Øje,
Saa fæster sig med større Lid og Tro
Vort Sjæleblik mod Evighedens Bo.

Men farer Stormen gjennem Dødninghaven,
Og aabner Grav paany jævnsides Graven,
Som alt har ranet os en kostbar Skat,
Kan Troens Kors da staa i Tvivlens Nat?

Kan Læben fromt end raabe: Abba! Fader!
Naar Uvejrssky sit griske Svælg oplader,
Og Stormen slaar vort Skib paa Livsens Hav,
Og Bølgen højner sig til Glædens Grav?

Jo! aldrig Stormen rev i Skibets Planker
Saa stærkt, om end det misted Ror og Anker,
At Hjertet jo beholdt en Redningsbaad,
Som finder Land trods Øjets bitre Graad.

O! I, som atter har et Uvejr fristet!
I arme Hjerter, som saa meget misted!
O vender det forgrædte Blik mod Land,
Mens Baaden langsomt svømmer ind mod Strand!

Did stirrer Øjet, der det skimter Trøsten,
Thi se! to hulde Glutter staa paa Kysten,
For smaa til end at tale Trøstens Ord,
Og dog med Trøstekraft som ingen stor.

I Værd nu disse Glædesengle stige;
Nu er de Trøstens Genier tillige;
Naar Stormen vejrer bort de voxne Træ'r,
Da faar den liden Ympe tifold Værd.

At Børn er meget mer, end ældres Glæde,
Det føler Hjertet ret, naar vi maa græde,
Og bedst ser Barnets Blik, hvor Urten staar,
Som ejer Kraft at dulme Hjertets Saar.

Og saa vil og Sophies Børn fra Lunden
Medbringe Dulmeurt til Hjertevunden
Til eder og den ømme Fader hen,
Den blide Digter, fromme Kunsters Ven.

Og alt som Tiden rinder, skal de frede
Hel mangen Blomst, som Liv og Lys skal sprede
Hen over Gravcypressens dunkle Løv
Om deres Moders, eders Døtres Støv!

Peter Winding.

1823. † 1839.

Spørg ej, hvi Ynglings Øje lukkes,
Før det blev træt af Livets Færd!
Spørg ej, hvi brat et Liv udslukkes,
Skjønt Storm og Slud ej kom det nær!
Fiolen døer i Vaarens Lyst,
Og Astren i den silde Høst.

Den dybe Aand, hvis hele Længsel
Mod Toners Rige stunder hen,
Er knyttet svagt til Støvets Fængsel,
Hvor tusind Mislyd saare den;
Let flyver den fra Jordens Baand
Tilbage til sin Skabers Haand.

Med Vemod se vi Puppen briste
Og Sommerfuglen svæve frem;
Først ret vi føle hvad vi miste,
Naar Aanden drager til sit Hjem;

Da se vi hvad vi før ej saa,
Fordi det skjult i Puppen laa.

O du, hvis Øje tidlig luktes,
Du Tonekunstens fromme Ven!
Du stille Lys, som tidlig sluktes,
Med dig mangt herligt Haab svandt hen,
Og Sangen ved din Kistes Fjæl
Med Taarer siger dig Farvel.

Kjæphestene.

Der er meget Rytteri
Over Verden vide;
Ingen er for Kjæphest fri,
Hver paa sin maa ride;
Hver paa sin, og jeg paa min,
Har du noget mod'et?
Det skal glæde mig, er din
Mere fuld i Blodet.

Polemiske Digte.

I.

Doublet-Billeder
til den nye *Lanterna magica.*

Prolog.

Komme hvo som komme kan!
Kommer Mand og Kvinde!
Ingen Rariteter man
Her hos mig skal finde:

Jeg har kun en Smule Stads,
Malet paa et Stykke Glas
Til den ny Lanterne.

I fik Nytaarsbilleder,
Som for ægte gjælde;
Skade, Farven uren er,
Den er isabelle,
Og ifald de gaa itu,
Har I her et Par endnu
Til at kompletere.

Fjerde Billede.

Tjeneren.

Herre! hvad skal Enden blive,
Farer De saaledes fort?
Vil De flere Stykker skrive?
Sidste Gang kom De til kort.

Kors! hvor De dog var i Knibe!
Blev dog ikke rød om Kind;
Der var Folk, som vilde pibe
Af den laante spanske Vind.

De, en Mand med Doktorhatten,
Skriver ellers i en Ruf;
Hvorfor tog De hele Klatten
Hos en Spanier paa Puf?

Strax jeg aned en Ulykke,
Ja, jeg sagde Dem det nok,
Tænk, om dette spanske Stykke
Bragte Dem i Gabestok!

Herren.

Vistnok var jeg slemt i Knibe;
Men, tro mig, jeg er ej dum;
Netop som man vilde pibe,
Vips, da snød jeg Publikum;

L a g d e, angst for slem Tiltale,
H o v e d e t t i l E l v e r h ø j;
F o l k e t s Ø j n e f i n g e D v a l e,
Saa ej hvad i Lyset fløj.

Selv raillerer jeg mit Stykke,
Gives der en bedre Vej,
Naar min Musa gaar paa Krykke?
Nej, nej, nej &c.

Tjeneren.

Herre! De Dem ud af Mosen
Som en Mester hjulpet har;
Som Spazier i Virtuosen
Holder De Godtfolk for Nar.

Sjette Billede.

Hvergang jeg tænker
Paa Dannerskjalden,
Det dybt mig krænker,
Da pirres Galden;
Hvert Aar forøger
Hans Ros og Hæder,
Europa glæder
Sig ved hans Bøger.
Ja Fanden ta' mig,
Det er utaalelig,
At jeg med ham ej
Skal kunne maale mig.

Jeg Folk fornøjer
Ikkuns herhjemme,
Hvor mine Løjer
Vandt Bifaldsstemme;
Vort Land begrænser
Min Smule Hæder,
I fjerne Stæder
Man ej mig ænser.
Ja, Fanden ta' mig,
Das ist zu viel,
Man veed kun a' mig
Her og i Kiel.

En kritisk Kikkert
Mig Hegel laante,
Og Skjalden sikkert
Jeg aldrig skaante;
Det Haab jeg nærer,
Ham ret at pine
Ved højt at grine,
Naar man ham ærer.
Ja Fanden ta' mig,
Hvis nogen roser ham,
Saa slaar jeg fra mig
Igjen og skoser ham.

Tiende Billede.

Flyvepost, du Nytaarsbarn!
Sig, hvad gaar der a' dig!
Synker du alt ned i Skarn?
Falder Vingen fra dig?
Hvilke hæse Posthornstød!
Slaa vil nu Poeten,

Anende sin Digterdød,
Andre paa Planeten.

Lave Vers foruden Salt,
Som gjør Blæst og kro jer!
Humle spildte man og Malt,
Hvis man vilde to jer!
Driv I kun jert Abespil,
Til al Aand gaar fra jer!
Fik I Grovheds-Vanen til,
Skulde Fanden ta' jer.

Jer Natur er Lapseri,
Deri Knuden stikker;
Paa Poeter stikler I,
I, som ellers slikker; —
Midt i Lidenskabens Rus
Løst og fast I prater,
Til det hele Pindehus
Revner af Hiater! —

Epilog.

Hr. Flyvepost! til Tak for sidst
Jeg skjænker Dem min Tegning;
Lad os nu slutte denne Tvist
Med ganske simpel Regning:
Hvis mine Rim et Minus var,
— De Sinker er mod Deres —
Vi dog et Plus til Facit har
Naar begge mult'pliceres!

II.

Til Flyvepostens Redaktør.

Sidst du æsked til Turnering
Og til Fest, med Liv og Ild,
Skjønt du fnøs som Madam Hering,
Naar man vrager hendes Sild.

Kamp paa Vers du selv betragter
Som et ædelt Ridderspil,
Hvorfor slog da, lig en Slagter,
Du med bare Næver til?

Hvorfor mon alt tvende Gange
Ridderskranken du forlod?
Hvorfor kryber du som Slange,
Da du før som Ridder stod?

Ærlig være Skjaldens Handel!
Vers mod Vers er ærlig Mynt.
Giv Kartoffel ej for Mandel!
Sang betales ej med Grynt.

Naar en Mand paa Pigvar byder
Dig til Gjæst et Øjeblik,
Hævn da ej med tørre Jyder,
Om du Ben i Halsen fik!

Om saa Kagen kun var Klejner,
Værten til Dessert dig bød,
Det til Gjengæld sig ej egner
Ham at give oret Brød.

Du jo kun din Armod blotter
Ved en slig Beværtningskunst,
Mens du selv din Næse gotter
Med din egen Viraks Dunst.

Fyld kun med prosaisk Vælling
Flyvepostens braadne Kar,
O men skjænd ej som en Kærling,
Naar du Digter giver Svar!

Skam dig som en stakkels Synder,
At du ej paa Vers gav Hyp,
Dengang Strøm fra dine Tønder
Jeg besvarte med „en Dryp".

Skam dig, at du gav mig Skose
I prosaisk Kjævleri,
Kvækked som en Frø i Mose,
Da en Fugl dig fløj forbi!

Kom igjen med Epigrammer,
Bydes Epigram til fals,
Thi den tunge Prosahammer
Slaar sin Herre selv paa Hals.

Jeg til Dommere tør vælge
Baade A. og selv Y. Z.,
Gaa de ej i Rævebælge,
Give de mig sikkert Ret.

Og hvad er det dog for Draaber
Af en ny Filosofi?
Skjønt du tvende Gange raaber:
„Lad Motiverne gaa fri."

Dog, som mit Motiv du nævner
Lidenskab, Indignation;
Derfor jeg til Tinge stævner
Dig for slem Kontradiction.

Dog, da mange Inventioner
Du i din Fabrik har gjort,
For Exempel Karpetoner.
Undrer sligt mig ikke stort.

Ser du, du kan ogsaa jaske,
Skjønt du præke vil Moral;
Men vil andres Gulv du vaske,
Fej da først din egen Stald!

Tro ej, for din Domstol kommer
Nogen Tid vor fælles Sag!
Publikum maa være Dommer,
Om min Evne kun er svag.

At du dig saa fornemt bryster,
Kan mig ej af Marken slaa;
Kald mig lille, om dig lyster,
Men jeg tænker dog som saa:

Helf' mir Gott in seiner Gnaden,
Jeg har ogsaa Kniv med Æg;
Hier wird Seife auch gesaden,
Til at rage Bukkeskjæg.

Hvad er det for Stiklerier
Paa den By, hvori jeg bor!
Hvad er det for Drillerier
Om Akademi i Sor!

Hvor kan du dig dog nedlade
Til saa jammerlig en Færd,
For at fylde dine Fade
Øse af et Gadekjær!

Hold dig blot til Tingen, kjære!
Og lad Byen smukt gaa fri!
Præk ej Platheds matte Lære
For dit eget Kompagni!

Selv du siger: Alt i Livet
Og en komisk Side har,
Og det dig især blev givet,
Den i *alt* at blive va'r; —

— Hvilke Ord jeg ej vil tage
For *hovmodig Selvros*, nej!
Det var kun i fordums Dage,
At jeg gik paa vildsom Vej.

Tværtimod, selv midt i Heden
Ser din Mening jeg omtrent:
Du har ædel og „beskeden"
Vist, at „*du dig selv har kjendt.*"

Nu, som sagt, da alt i Livet
Og en komisk Side har,
Og det dig især blev givet
Den i *alt* at blive va'r;

Kast i Spejlet da et Øje!
Se, hvor komisk du ser ud
I den korte Skødetrøje,
Du, som før bar Ridderskrud!

Flyveposternes Formering
Kan undskylde mangen Plet,
Men til ridderlig Turnering
Har du selv forbrudt din Ret.

Af med Sporen! bort fra Skranken!
Skjoldet gives skal til Pris,
Til du paa dit Livs Omvanken
Gjenopretter dit Forlis. —

TILLÆG

For Forstaaelsens Skyld tilføjes her de Dele af *J. L. Heibergs* »Lanterna magica«, hvortil der hentydes i de foranstaaende Doublet-Billeder, samt hans Svar »Til Lanterna-magica-Doublanten«, hvorpaa Wilster svarer i »Til Flyvepostens Redaktør«.

Lanterna magica.

Prolog.

Komme hvo som komme kan!
Kommer, Mand og Kvinde!
Fra det forbigangnes Land
Jeg en Krans vil binde.
Blomster fra det Aar, som svandt,
Lidet Alvor, meget Tant,
Skal I se paa Væggen.

Da jeg i det svundne Aar
Ikke kunde tale,
Vil jeg nu, hvis jeg formaar,
Et og andet male,

Som i hin Tid er passert
Og af mig blev observert,
Skjønt jeg intet sagde.

I skal se i Kraft-Extrakt
Aaret Ni og Tyve.
Kommer derfor, giver Agt!
Jeg skal ikke lyve.
Naar jeg saa har fremvist jer
Hvert af Aarets Billeder,
Har jeg fyldt min Pause.

Fjerde Billede.

Herre! hvad skal Enden blive?
Isabella kommer ej!
Hvortil hjalp det, den at skrive,
Hvis den gaar al Kjødets Vej?

Se, hvor her hun staar og gaber!
Ak, og alle gabe maa,
O du milde Gud og Skaber!
Er her ingen Ende paa?

Kast dog ud en bedre Angel!
Sæt en bedre Krog deri!
Tænk, om Honorarets Mangel
Bragte Dem i Slutteri!

Sjette Billede.

Hvergang jeg vanker
Ved Hjemmets Strande,
Mit Hjerte banker
Mod hine Lande.
Vil du mig laane
Din gamle Kikkert?
I den jeg sikkert
Kan se til Skaane.

Ja Fanden ta' mig,
Kan jeg se derhen!
O la' mig, la' mig,
Min Faders Ven.

Godt Folk forleden
Saa hen ad Sundet,
Og strax var Freden
Hos dem forsvundet.
Hvorom de talte,
Det hjalp dem ikke,
For deres Blikke
Sig Laurbær malte.
Ja Fanden ta' mig,
Man trak mig med!
Man vilde ha' mig
Til Skaanes Bred.

Jeg der ej vented,
Tog Vogn paa Rullen,
En Hat man hented
Med Krans om Pulden;
I den til visse
Bor al min Lykke,
Bestandig smykke
Den skal min Isse.
Ja Fanden ta' mig,
Man fik den fat!
Jeg maatte ha' mig
En Doktorhat.

Ottende Billede.

Hvad ligner, o Sorø, din kritiske Glæde,
Naar Posten er kommen fra kongelig Stad?

Ved Klangen af Hornet paa Torv og i Stræde,
Du bærer dig ganske forunderligt ad.
Du skriver og skriver og skriver og skriver,
Du skriver, vil skrive, har skrevet og skrev;
Men Skriftet i *poste restante* forbliver,
Og Publikum har der et uindløst Brev.
Lalala, lalala etc.

Dit Auxiliær-Korps du lader marchere
Med to Generaler og een Adjudant.
Mens hine paa Prosa kun polemisere.
Flankerer mig denne paa Rim saa galant,
Blandt Muserne hverver han syv militære,
Og dog har han ikke syv Niendedel,
Thi selv han et Minus til Summen maa bære,
Og følgelig mangler der stort i en Hel.
Lalala, lalala etc.

Tiende Billede.

Dannevang ved grønne Bred,
Sig, hvad gaar der a' dig?
Synker du i Dybet ned?
Gaar Balancen fra dig?
Ha! det knager! hvilket Stød!
Det var vist Kometen,
Som bebudende din Død
Slog dig paa Planeten.

Flade Kyster uden Hegn,
Som i Blæsten sno jer!
Skove, som i evig Regn
Uophørlig to jer!
Vil I drive Narrespil?
Kan man ikke tro jer?

Fik I Jordskjælvs-Vanen til,
Maatte Fanden bo her.

Vor Natur er Poesi,
Deri Knuden stikker;
Den er ej for Luner fri,
Men for Resten sikker:
Selv i Lidenskabens Rus
Regelret den prater,
Og i Jordskjælvs Sus og Dus
Gjør den ej Hiater.

Epilog.

Nu skal De ha' saa mange Tak!
Bliv dog ej vred for dette!
Lad denne hensigtsløse Snak
Ej give Stof til Trætte!
I hver Lanterna magica
Ses Folk med store Næser,
Ja selv de største Tragica
Ses der som smaa Fadæser.

Til
Lanterna-magica-Doublanten i Sorø.

Fætter! hvad skal Enden blive,
Farer du saaledes fort?
Vil du flere Viser skrive?
Sidste Gang kom du til kort.

Dog, det intet vil betyde,
Skriv kun flere, sligt er Skjers,
Jeg vil gjerne Lanser bryde
Med en Mand som skriver Vers.

Om han stikler, om han høvler,
Gjør han mig dog mere glad,
End saa mangen Prosa-Vrøvler
I det kjøbenhavnske Blad.

Sligt jeg som en Fest betragter,
Som et ædelt Ridderspil,
Jeg, mod hvem saa mangen Slagter
Bare Næver bruge vil.

Sagtens kunde jeg ham spørge,
Hvor han fik Doubletter fra,
Thi jeg selv kan godt besørge
Min Lanterna magica.

Hvis og Uheld mon kassere
Mig et Billed eller to,
For dem selv at reparere
Er jeg Mester, kan du tro.

Høres ej fra tusind Kanter
(Og jeg tror, at man har Ret),
At et Stykke med Doublanter
Gaar gemenlig noget slet?

Lige meget! lad saa være!
Brug kun min Lanternes Lys;
Den skal tjene dig, min kjære,
Som mig selv den tjente nys.

Himlen veed, at min Lanterne
Kun er svag og lidt bevendt,
Men dens ringe Lys vil gjerne
Gjøre dig lidt mer bekjendt.

Derfor styr til mig kun Kaasen,
Jeg har Plads vel for en Snes;
Kom du kun, og nærm dig Praasen,
For at ogsaa du kan ses.

Faar jeg Vittighed at høre,
O! saa har du vundet Spil,
Og da kan du ved mig gjøre
Næsten alt hvad kun du vil.

Som du ser, min kjære Fætter,
Jeg er ej saa grov som du;
Thi jeg haaber, at du gjætter
Hvad jeg vil dig sige nu.

Jeg vil ikke debitere,
Dine Vers er uden Salt,
(Skjønt ifald de havde mere,
Var det ikke just saa galt).

Tværtimod, hav Tak for Føden!
Thi mig var din Tak for sidst
Manna midt i Hungersnøden
Hos den evige Kopist.

Du kan dog det Danske skrive,
Saa en Dansk kan det forstaa;
Du kan dog en Skose give,
Som er værd at svare paa.

Du har dog et Glimt af Tanke,
Og af Vittighed et Sving.
Sligt ej plejer der at vanke;
Himmel! det er store Ting.

Hvo har gjort et saadant Under?
Svar oprigtig hvem du tror? —
Min er Æren! O misunder
Mig den ej! den er ej stor.

Sorae tenebris demersus,
Nød du tynd Celebritet;
Facit indignatio versus,
Jeg har gjort dig til Poet.

Hvis din Barm en Gnist kun gjemmer
Af Erkjendtlighedens Blus,
Hvad du skylder mig, du glemmer
Aldrig paa din Pegasus.

Husk, at paa Akademiet
Var der fordum Kiv og Tvist;
Jeg har det fra Splid befriet,
Gav jer Fredens Oliekvist.

Først i Faren vil man skatte
Brodersind og Enighed;
Mellem Hunde selv og Katte
Sluttes fordelagtig Fred.

Thi lig Bruti tynde Grene,
Hver af jer kan knækkes let;
Men naar alle sig forene
Til et Ris, da holder det.

Altsaa, da jeg har Meriter
Af dit Kompagni, som dig,
Tillad, at lidt nær jeg titter
Paa de Vers, du skjænkte mig.

Just fordi det mangler ikke
Dem paa Vid — det Hvermand ser —
Lad mig vise dine Blikke,
Hvor der kunde findes mer.

Isabella du citerer
Som et Plagium fra Spansk;
Husk, at selv du plagierer
Denne Sludder fra en Dansk.

Hvoraf mon „Poëta" komme?
Af ποιεῖν, saavidt jeg veed;
Derfor har en Digters Domme
Produktiv Selvstændighed.

Døm som Digter da i Tvisten,
Sig, om det er Plagiat;
Gjør dog ikke, som Kopisten,
Dig til litterær Kastrat.

Naar du siger i din Tale,
At om jeg ved Elverhøj
Hviler mig, saa kommer Dvale
Ned til Folket, — vist du løj.

Thi jeg veed nok, at jeg Stakkel
Ikke Kinas Kejser er;
Han kan gjøre sligt Mirakel,
Men man saa det aldrig her.

Hvergang han har Øjet lukket,
Saa er ogsaa Folket træt;
Og naar han har spist og drukket,
Saa er ogsaa Folket mæt.

Væn dig af, at sammenjaske
Halve Tanker, for Gevalt;
Sig ej: naar du mig vil vaske,
Spilder Humle du og Malt.

Thi hvis Ondskab hos jer finder
Knap af Gejst et Fingerbøl,
Slutter den, at Sorøs Kvinder
Vaske deres Mænd i Øl.

Bedst i Sæbevand man tvætter;
Selv som indre Medicin
Giv ej Musen Øl, min Fætter,
Heller lidt Champagnevin.

Dog det er kun Bagateller,
Ting som kun har liden Vægt,
Og man fordrer vist ej heller,
At du være skal korrekt.

I Begejstring og i Vrede
Sættes let en Nonsens-Bet;
Sligt, jeg tror, hos jer dernede
Kaldes Genialitet.

Bedre dog, om du herefter
Ikke gjør for mangen Buk,

Øver bedre dine Kræfter,
Træffer bedre med dit Hug.

Det er ikke mig det samme,
Om at fægte du forstaar,
Thi af Udfald, der ej ramme,
Selv jeg ingen Ære faar.

Men en anden Ting resterer,
Som har mere Klem og Fynd:
Du mit Sindelag trakterer
Noget haardt, og det er Synd.

Hvorfor siger du, at Avind
Til Satire mig formaar?
Ha! der tabte du dit Glavind,
Og med plumpe Næver slaar.

Hold dig smukt til Fakta, kjære!
Lad Motiverne gaa fri!
Du bør ikke Plathed lære
I de andres Kompagni.

Sig mig, kjære Fætter, svor du
Ikke til Apollos Pen?
Eller, idetmindste, tror du
Ikke nok, du svor til den?

Du, det lille Sorøs Irisk,
Sanger af saa mangen Sang,
Er du ikke selv satirisk,
Eller tror det mangen Gang?

Naar saa er, jeg spørger atter:
Er Satiren dig saa ny,
At du ej dens Frihed fatter?
Skam dig, Digter! skam dig! fy!

Hvis jeg før mit sjette Billed
Havde sagt: „O Publikum!
„I hvad her er forestillet
„Se en Spøg, og vær ej dum!

„Dybt mit danske Hjerte skjønner
„Paa det ærefulde Kald,
„At og Sveas Laurbær lønner
„Nordens Guders høje Skjald:

„Hædrer man hans Digt og Sange,
„Faar vor fælles Bane Glans;
„Selv jeg har alt mange Gange
„Flettet Laurbær i hans Krans:

„Men da sagtens alt i Livet
„Og en komisk Side har,
„Og det mig især blev givet,
„Den i alt at blive va'r;

„Da man og for den Lanterne,
„Som har Navnet af Magi,
„Ikke maler just saa gjerne
„Raphaelisk Maleri;

„Og da nu den tørre Karpe
„Om en Kikkert og en Ven

„Efter den tegnérske Harpe
„Tonede saa fattigt hen:

„Thi da han i Nabolandet
„Var vor Digtekunsts Gesandt,
„Kunde han dog talt om andet
„End sig selv og Fjas og Tant;

„Da nu dette, som og mere,
„Dygtig Vand i Blodet slog,
„Lidt med Tingen at raillere
„Jeg mig ydmygst Frihed tog:

„Og fra Arilds Tid for Resten
„(Dette mærk, o Publikum!)
„Overalt Satiren næsten
„Har et Privilegium:

„Du har vist lidt Lærdom pillet,
„Du har sagtens læst etsteds,
„At selv Sokrates blev drillet
„Slemt af Aristophanes:

„Er der langt fra mine Streger
„Til Aristophan's Format,
„Er dog vistnok Øhlenschlæger
„Endnu længer fra Sokrat;" —

Hvis jeg havde talt saalunde,
Vilde hver en Digter svart:
„Hvad du sagde der, det kunde
„Du dig gjerne have spart;

„Muligt at det Hoben øver,
„Thi den fatter vanskeligt;
„Men hvo Digter er, behøver
„Sagtens ej at lære sligt.“ —

Altsaa, Fætter, hør nu atter:
Mon du rigtig Digter er,
Naar du ej forstaar, ej fatter,
Ej begriber dette her?

Du, som taler om at „skaane“,
Føler du i Sandhed Kald
Til dit svage Værn at laane
Ham, du kalder Dannerskjald?

D i g jeg skaane vil, min kjære!
Og jeg tror, du mærker det;
H a n kan vel et Angreb bære,
Thi han rokkes ej saa let.

Selv jeg har saa stærke Volde
Bygget om hans faste Plads,
At jeg tænker, de skal holde;
Dine springe vil som Glas.

Hver en Skjald erobrer bare
Nyt Terræn bag eget Skjold;
Men for Grænsen at forsvare
Byggedes Kritikens Vold.

Hvis engang Vandalers Flokke,
Uden Kundskab, uden Smag,

Vil den store Digter rokke,
— Og det hændes vist en Dag; —

Skal man raabe til dem: „Frække!
„Veed I, hvad I prøve paa?
„Her til Grænsen kan I række:
„Længer kan I ikke gaa."

O men du, som drejer Liren,
Fætter! kjender du Kritik,
Du som ej engang Satiren
Skuet har med Digterblik?

Tror du, at den døde Regel
Er Filosofiens Bæk?
Sig, hvad kjender du til Hegel,
Skjønt du nævner ham saa kjæk?

Siden du vil Sværdet føre,
Maa du virke noget stort.
Kom da hid og lad os høre:
Hvad har d u for Skjalden gjort?

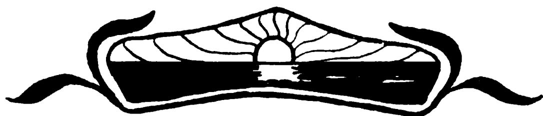
Har du gjort ham mere sikker
Ved dit Gedebukkespring?
Var du mer end Spytteslikker
Af hans jammerligste Ting?

Du har panegyriseret
Hans utrolige Roman,
Og har Kvalmerne formeret
Med bestandig Marsepan.

Dog, hvad nytte disse Trætter?
Hver beholde maa sin Tro.
Saa Farvel da, kjære Fætter!
Verden rummer nok os to.

Hvis paany vi træffe sammen
Paa de danske Musers Kyst,
Skal det være Fryd og Gammen
At forsøge nok en Dyst.

Lad os stærkt hinanden klemme,
Fast i Sadlen, rank til Hest,
Men for alting ikke glemme,
Vor Turnering er en Fest!

NYT BIBLIOTEK

UDGIVET VED E. RØRDAM

POUL MØLLER:
EN DANSK STUDENTS ÆVENTYR

JENS BAGGESEN:
KOMISKE FORTÆLLINGER. I

HENRIK WERGELAND:
DEN ENGELSKE LODS

CARL BAGGER:
MIN BRODERS LEVNET

CHR. OLUFSEN:
GULDDAASEN

JOHANNES EWALD:
LEVNET OG MENINGER

POUL MØLLER:
EYVIND SKALDASPILLER OG LÆGDSGAARDEN I ØLSEBY-MAGLE

CHRISTIAN WILSTER:
DIGTNINGER

ADAM ØHLENSCHLÆGER:
TRE FORTÆLLINGER

Pris pr. Bind smukt indbundet 90 Øre

